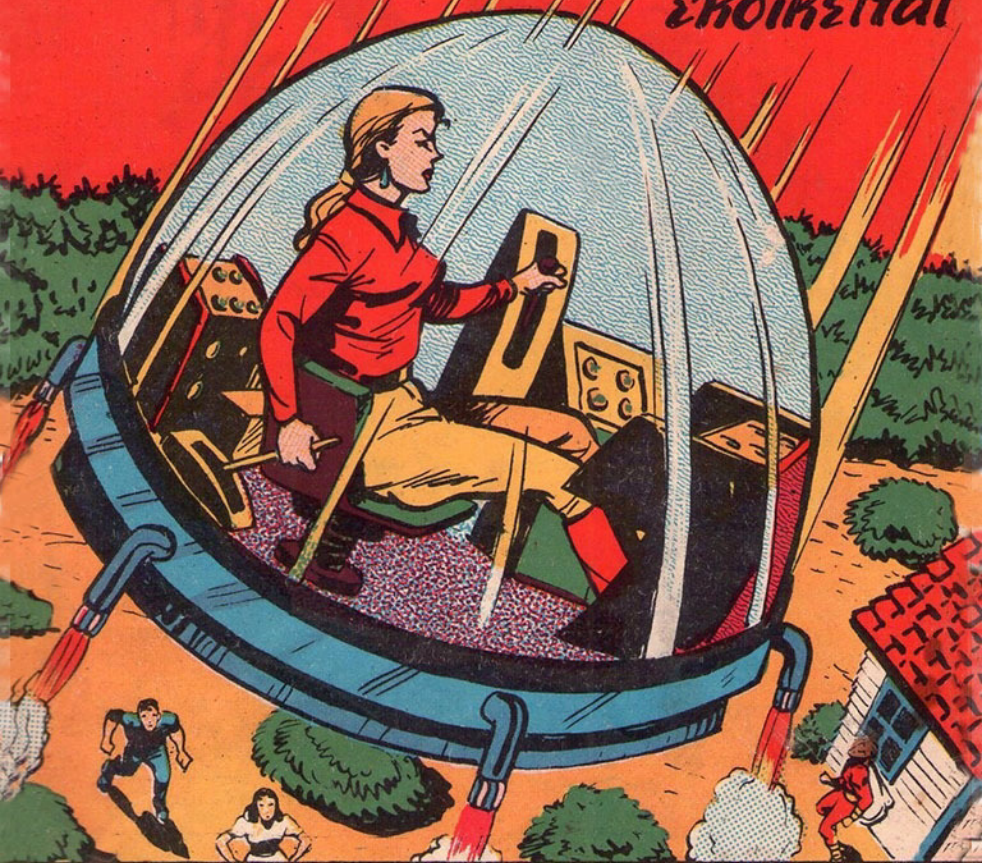

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

45

Η ΦΑΟΥΣΤΑ
ΕΚΔΙΚΕΙΤΑΙ

ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ 'Ο'Σ'ΛΗΝΑΣ
ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ἡ Κόρη τοῦ Φάουστ

ΜΕΣΑ στὸ σαλό-
νι τοῦ σπιτιοῦ τῶν Ὑπεραν-
θρώπων, ἡ Φάουστα (*) ἡ ὁ-
μορφὴ ξανθὴ κόρη τοῦ τρομε-
ροῦ Δόκτορος Φάουστ, τοῦ
πιὸ μεγάλου ἐχθροῦ ποὺ εἶ-
χε γνωρίσει ὁ κόσμος, μιλάει
μὲ ἀργὴ καὶ μελωδική φωνή.

Γύρω, οἱ Ὑπεράνθρωποι. ὁ
Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο, ἡ Ἑλ-
σα, ὁ Κοντοστούπης κι' ὁ Τσι-
πιτσιπ ἀκούει μὲ προσοχή,
ἀγωνία καὶ περιέργεια.

— Εἴμαι ἡ κόρη τοῦ Φά-
ουστ, λέει ἡ Φάουστα. Ὁ πα-
τέρας μου ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς
μεγαλύτερες μεγαλοφυΐες,
ποὺ ἔβουν γεννηθῆ πάνω στὴ
Γῆ! Ὁ ἐγκέφαλός του ἦταν

ἕνας ἀπὸ τοὺς τελειότερους
τοῦ κόσμου! Οἱ ἐφευρέσεις
του ἦσαν οἱ πιὸ θαυμαστὲς
καὶ πιὸ ἀριστουργηματικὲς
ποὺ μπορεῖ νὰ φαντασθῇ ἄν-
θρωπος...

— Καὶ οἱ πιὸ ἐγκληματικὲς
καὶ καταστρεπτικὲς γιὰ τοὺς
ἀνθρώπους!, τὴν διακόπτει ὁ
Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο. Οἱ κατα-
στροφὲς ποὺ προκάλεσε στὴν
Ἀνθρωπότητα εἶναι ἀπέραν-
τες! Τὰ θύματά του εἶναι τό-
σο πολλὰ, ὥστε ἔφτασαν στίγ-
μὲς ποὺ φοβηθήκαμε πῶς θὰ
ἐξωντωνόνταν ὁλόκληρο τὸ
ἀνθρώπινο γένος!

Ἡ Φάουστα κουνάει τὸ ξαν-
θὸ κεφάλι της.

— Τὸ ξέρω!, λέει. Γι' αὐτὸ
ἀκριβῶς ἦρθα σὲ σὰς! Ἡρ-
θα νὰ ἐπανορθώσω ὥς ἕνα ση-
μεῖο τὰ ἐγκλήματα τοῦ πατέ-
ρα μου! Θὰ σὰς διηγηθῶ ὁ-
μῶς πρῶτα τὴν ἱστορία μου,
ποὺ εἶναι καὶ ἱστορία τοῦ πα-

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο
τεῦχος ποὺ ἔχει τὸν τίτλο: «Τὸ
Τέρας τῶν Οὐρανῶν».

τέρα μου... 'Ο πατέρας μου, ο μεγάλος Δόκτωρ Φάουστ, ήταν άλλοτε καθηγητής σ' ένα πανεπιστήμιο της 'Αμερικής. Ήταν παντρεμένος με μια όμορφη και νέα γυναίκα που μιά μέρα σκοτώθηκε σ' ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα, αφήνοντάς με ένοχο έτους μωρό. 'Ο πατέρας μου κλονίστηκε τόσο πολύ από το θάνατο της μητέρας μου, ώστε το μυαλό του σάλεψε. Στη τρέλλα του, θεώρησε ως υπεύθυνο για το θάνατο της γυναίκας του ολόκληρη την 'Ανθρωπότητα. Γι' αυτό ώρکیστηκε πάνω στον τάφο της να εκδικηθῇ τούς ανθρώπους! Μὲ πήρε, λοιπόν, καὶ πήγε στην 'Αφρική, όπου με μεγάλωσε μόνος του, ετοιμάζοντας συγχρόνως διάφορες καταστροφικές συσκευές για να τις χρησιμοποιήσῃ ἐναντίον της 'Ανθρωπότητας. Πέριμενε τὴν εὐκαιρία νὰ ἀρχίσῃ τὸν πόλεμό του. Ἡ εὐκαιρία αὐτὴ τοῦ δόθηκε ὅταν συνάντησε γιὰ πρώτη φορά τὸν Σατοῦρ καὶ τὴ Σατούρινα, τοὺς Μαύρους Ὑπερανθρώπους. (*) καὶ τοὺς ἔκανε συμμάχους καὶ ὑπηρέτες του! Τότε ξέσπασε ὅλη του ἡ ἐκδικητικὴ μαγία ἐναντίον τῆς 'Ανθρωπότητος σὲ μιὰ ἐξοντωτικὴ μάχη με δραστικά ἐπαισόδια, ποὺ ἐσεῖς ξέρετε πολὺ καλύτερα ἀπὸ μένα... 'Εγὼ μεγάλωνα σὸ μεταξύ, μισκρὰ σ' ἓνα ἀγρόκτημα τῆς 'Αφρικής, περιμένοντας τὴν

ἡμέρα ποὺ θὰ μπορούσα κι' ἐγὼ νὰ κυκλοφορήσω ἐλεύθερα στὸν κόσμο. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ πατέρας μου μοῦ δίδασκε ὅλες τὶς ἐπιστήμες, καὶ τὶς τέχνες, ποὺ κατείχε ὅσο κανένας ἄλλος πάνω στὴ Γῆ, καὶ μ' ἔκανε ἕναν ἐπιστήμονα ἀντάξιο του! Μπορῶ κι' ἐγὼ νὰ κάνω ἐφευρέσεις σὰν τὸν πατέρα μου. Τὸ ἀερόπλοιο μὲ τὸ ὁποῖο ἦρθα ἐδῶ καὶ τὸ πιστόλι μὲ τὸ ὁποῖο κυνήγησα τὸν "Α λ λ ο εἶναι δικές μου ἐφευρέσεις!.. "Ἀς γυρίσουμε ὅμως στὴν ἱστορία μου! "Ἀπὸ τὸ κρησφύγετό μου, στὴν 'Αφρική, παρακολουθοῦσα τὸν τρομερὸ πόλεμο τοῦ πατέρα μου ἐναντίον σας. "Ὅταν τὸν σκοτώσατε, ἡ καρδιά μου μάτωσε γιατί, ὅσο ἐγκληματίας κι' ἂν ἦταν, ἦταν πατέρας μου! Χάρηκα ὅμως ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά γιατί σταμάτησε ἐπιτέλους ὁ φριχτὸς ἐκεῖνος πόλεμος. Δυστυχῶς, ὁ πατέρας μου, πεθαίνοντας, ἄφησε πίσω του ἕναν τρομακτικὸ διάδοχο, τὸν "Α λ λ ο, ἓνα κτηνώδες, μετάλλινο ρομπότ, ἓνα ἀπάνθρωπο πλάσμα, ποὺ θέλει νὰ γίνῃ Αὐτοκράτωρ τοῦ 'Εγκλήματος, Ὑπέρτατος Δικτάτωρ τοῦ Κόσμου! Τότε ἀποφάσισα νὰ ἐπεμβῶ καὶ νὰ σὰς βοηθήσω νὰ τὸν ἐξοντώσετε! Εἶμαι τώρα ἐδῶ στὴ διάθεσί σας, στὴ διάθεσι τοῦ μεγάλου "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο καὶ τοῦ ἀνίσχυρου Ὑπερανθρώπου! "Ὁ ἐαυτός μου τὰ ὅπλα μου καὶ ἡ ἐπιστημονικὴ κατάρτισί μου, εἶναι

(*) Διάβασε τὰ τεύχη 25—38.

στην ύπηρεσία του Δικαίου και του Καλού!

Μιά θαθεία σιωπή ακολουθεί τα λόγια της Φάουστας.

Από τα μάτια του Κοντοστούπη κυλούν χοντρά, ζεστά δακρυα. Ο καλόκαρδος νάνος είναι συγκινημένος από την ιστορία της κόρης του Δόκτορος Φάουστ. Τά χείλη του σαλεύουν κωμικά και η άσπεια μύτη του ανεβοκατεβαίνει νευρικά.

Ξαφνικά, πέφτει στα γόνατα μπροστά στη Φάουστα.

— Φάουστα!, λέει με λυγμούς. Φαουστούλα μου! Συγχώρησέ με! Συγχώρησε τον τρομερό και σκληρό Κοντοστούπη!

Η Φάουστα ζαρώνει τα φρύδια της.

— Γιατί να σε συγχωρήσω; ρωτάει. Τι μου έκανες;

— Έ... εγώ, λέει ο νάνος στον ίδιο τόνο, εγώ σκότωσα τον πατέρα σου! Δέ θα το ξκανα όμως ποτέ αυτό αν ήξερα πώς είχε μια τόσο όμορφη κόρη!

Βάζουν όλοι τα γέλια κι' ο Κοντοστούπης αποτραβιέται σε μια γωνιά κατακόκκινος από ντροπή.

Ένας μόνο δέ γελάει μέσα στη συντροφιά, εκτός από τον Κοντοστούπη: η Άστραπη.

Η κόρη του Υπεράνθρωπου μένει σιωπηλή και κυττάζει τη Φάουστα με τα φρύδια ζωωμένα.

Νοιώθει ένα άσχημο προαίσθημα ή Ντιάνα. Δεν της αρέσει καθόλου η κόρη του

Φάουστ. Έχει μιά παράξενη διαίσθησι ότι τα λόγια της Φάουστας δεν είναι ειλικρινή! Δεν μπορεί να πιστέψει ότι η κόρη του πιο τρομερού εγκληματίου του κόσμου θέλει να πολεμήσει υπέρ του Δικαίου και του Καλού και έναντιον του Κακού και του Όλέθρου! Έχει την εντύπωση ότι η Φάουστα λέει ψέματα για να τους παραπλανήσει και να τους παρασύρει σε καμμία παγίδα...

Σάν να μάντεψε τη σκέψι της Άστραπης, με την όποια τον συνδέει ένα άγνό, εαθύ και δυνατό έρωτικό αίσθημα που είναι προσωρισμένο να καταλήξει σε γάμο, ο Έ λ Γ κ ρ έ κ ο λέει με την ήρεμη φωνή του:

— Δεχόμαστε την πρότασί σου, Φάουστα. Έλπίζω να είσαι ειλικρινής και έλπίζω ή βοήθειά σου να συντελέσει στην καταστροφή του Ά λ λ ο υ, του μεγάλου έχθρου μας!

Το πρόσωπο του ξανθοῦ κοριτσιού λάμπει από χορά.

— Εὐχαριστῶ!, λέει με τη μελωδική της φωνή. Θα φανῶ ἀντάξια τῆς ἐμπιστοσύνης πού μοῦ δειχνετε... Θα φύγω τώρα καί θα ἐπιστρέψω στό κορησούγετό μου, στήν Ἀφρική. Ἐκεῖ θα περιμένω διαταγές σου, Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο. Ὅταν ὁ Ά λ λ ο ς κάνει πάλι τὴν ἐμφάνισί του, εἰδοποίησέ με. Θα ἔχω πάντα μιά ραδιοσυσκευὴ ἀνισιχτὴ σὲ μῆκος κύματος 2,002.

Ἡ Φάουστα σηκώνεται καί

γυρίζει προς την πόρτα της θεράντας. Στο άνοιγμα της πόρτας σταματάει και κυττάζει πίσω. Τα παράξενα γοητευτικά μάτια της καρφώνονται στα μάτια του Κεραυνού, που το πρόσωπό του γίνεται κατακόκκινο ως τ' αυτιά!

— Έπειτα, το βλέμμα της κόρης του Φάουστ περνάει στον Έ λ Γ κ ρ έ κ ο. Μά ό "Ελληνας δέν κοκκινίζει. Τήν κυττάζει κι' αυτός σταθερά, ζαρώνοντας τά φρύδια του και προσπαθώντας νά κατανάβη τί σημαίνει τό βλέμμα αυτό.

— Είμαι ή κόρη του Δόκτορος Φάουστ!, είπε τό ξανθό κορίτσι.

Τέλος, ή Φάουστα γυρίζει πάλι και θγαίνει έξω.

Κατεβαίνει στον κήπο και μπαίνει στο αερόπλοιο, που τά γυάλινα τειχώματά του κλείνουν σαν τά χείλη μιās άχιθάδας. Τό αερόπλοιο άπογειώνεται γοργά και χάνεται.

— Η Άστραπή κουνάει τό κεφάλι της και μουρμουρίζει:

— Δέ μ' άρέσει καθόλου ή Φάουστα! Δέ μ' άρέσει καθόλου!

— Η Άλάσκα καίγεται!

ΕΧΟΥΝ περάσει αρκετές έβδομάδες, χωρίς τί ποτα νά ταραξη τη γαλήνη του σπιτιού των Υπερανθρώπων. Ούτε ό "Α λ λ ο ς, τό κτηνώδες ρομπότ, ούτε ή Φάουστα έχουν κάνει στο διάστημα αυτό την εμφάνισή τους.

— Μοϋ φαίνεται, λέει κάθε τόσο ό Κοντοστούτης, ότι ό "Α λ λ ο ς κι' ή Φάουστα θά συναντήθηκαν κάπου και άλληλοεξοντώθηκαν! "Αν συνέβη πραγματικά αυτό, τί θά κάνουμε χωρίς τόν "Α λ λ ο; Μě ποιόν θά κάνω τη γυμναστική μου, όταν δέ θάχω πιά τό ρομπότ για νά γυμνάζω τά μπράτσα μου με άγώνες ζίου - ζίτσου;

Μά ό Έ λ Γ κ ρ έ κ ο είναι άπαισιόδοξος. Είναι θεόβαιοσ ότι ή εξαφάνισι αυτή του "Α λ λ ο υ είναι πολύ επικίνδυνη.

— Για νά μη φανή τóσον

καιρό, λέει στους φίλους του, θα πη ότι ο άνθρωπος - ρομπότ ετοιμάζεται για καιρό πολύ πτό τρομερό και πτό καταστρεπτικό από κάθε προηγούμενο! Εύχομαι νά με συγχαίη ο Θεός ψευτή, αλλά πολυφυσάμαι μήπως αυτή τη φορά δυσκολευτούμε νά τά βγάλουμε πέρα!

Την ίδια στιγμή, έξω στο δρόμο, αντηχεί η φωνή ενός εφημεριδοπώλη:

— Έφημεριδες!... Έκτακτο παραρτήμα!... Μεγάλος κίνδυνος απειλεί τη Γη!... Η 'Αλάσκα καίγεται!... Ατομική φωτιά καίει τὰ βουνά και τὸ χῶμα και κατεβαίνει προς τὴν 'Αμερική!... Έκτακτο παραρτήμα!...

Οι Ὑπεράνθρωποι κι' ὁ 'Ελ Γκρέκο κυττάζουνται εξαφνιασμένοι.

— Ατομική φωτιά; μουρμουρίζει ὁ Ἕλληνας Ὑπεράνθρωπος. Σίγουρα πρόκειται γιὰ δημοσιογραφικὲς ὑπερβολές! Πάντως, ἂς ἀγοράσουμε μιὰ ἐφημερίδα...

Μ' ἓνα πήδημα, ὁ Κεραυνὸς θρίσκειται κιόλας στὴ θεράντα και βγαίνει τρέχοντας στο δρόμο. Ξαναυρίζει σὲ λίγες στιγμὲς κρατώντας μιὰ ἐφημερίδα.

— Ἀκοῦστε! λέει.

Κάθεται σὲ μιὰ πολυθρόνα κι' ἀρχίζει νὰ διαβάζη:

«**Η Ἀλάσκα καίγεται! Ατομική φωτιά καίει τὰ πάντα και κατεβαίνει πρὸς τὴν Ἀμερική! Τίποτα δὲν μπερδεῖ νὰ σταματήσει τὴν καταστροφή!**»

— Συγχώρησέ με πὺ σκότωσα τὸν πατέρα σου!, μουρμούρισε ὁ νάνος.

»Τηλεγραφήματα ἀπὸ τὴν Ἀλάσκα μεταδίδουν μιὰ καταπληκτικὴ και τρομακτικὴ εἶδησι: Μιὰ πυρκαϊὰ τεραστίας ἐκτάσεως ἐξερράγη στὶς θόρειες ἀκτὲς τῆς Ἀλάσκας, και ἰδιαίτερα στο μεγάλο ἀκρωτήριο πὺ εἶναι στραμμένο πρὸς τὴν ἀσιατικὴ ἥπειρο! Εἶναι ἀκόμα ἀγνωστο τί προκάλεσε τὴν πυρκαϊὰ αὐτή. Ἐνα πρᾶγμα μόνο εἶναι βέβαιο. Ἡ φωτιά εἶναι ἀποτέλεσμα «ἀτομικῶν διασπάσεων» και καίει τὰ πάντα, ἀκόμα και τὶς πέτρες και τὸ χῶμα και τὰ μέταλλα και τὸ νερό!

Καίει τὰ πάντα καὶ προχωρεῖ πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τῆς χώρας καταδροχθίζοντας κάμπους καὶ πόλεις, καὶ δουλά, ἥσση καὶ ποτάμια!

«Δεκάδες ἀεροπλάνα πετοῦν πάνω ἀπὸ τὴν καϊόμενὴν περιοχὴ καὶ ρίχνουν στὴ φωτιά διάφορες χημικὲς οὐσίες, ἀπὸ ἐκείνες ποὺ χρησιμοποιοῦν οἱ πυροσβέστες. Μὰ ἡ ἀτομικὴ φωτιά δὲ σταματᾷ! Καίει ἀκόμα καὶ τὶς οὐσίες αὐτὲς καὶ προχωρεῖ, προχωρεῖ, προχωρεῖ ἀδυσώπητα!

«Εὐτυχῶς ποὺ ἡ ταχύτητά της δὲν εἶναι πολὺ μεγάλη καὶ δὲν ξεπερνᾷ τὰ τριάντα μίλια τὴν ἡμέρα. Ἔτσι υπολογίζεται ὅτι θὰ χρειαστοῦν ἀρκετὲς ἐθδομάδες ὥσπου νὰ φτάσῃ στὶς πυκνοκατοικημένες περιοχὰς τῆς Ἀμερικῆς καὶ νὰ καταστρέψῃ τὶς μεγαλουπόλεις, ποὺ εἶναι καύχημα τοῦ σημερινοῦ πολιτισμοῦ!

»Ἄς ἐλπίσουμε ὅτι στὸ διάστημα αὐτὸ οἱ ἐπιστήμονές μας θὰ μπορέσουν νὰ σταματήσουν τὴ φωτιά καὶ νὰ σώσουν τὴν Ἀμερικὴ!

»Ἄς ἐλπίσουμε ὅτι ὁ ξακουστός Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο, ὁ δαιμόνιος Ἕλληνας μὲ τὸ μεγαλοφυὲς ἐγκέφαλο καὶ τὸ ἀδάμαστο θάρρος, θὰ δείξῃ πάλι σ' ὅλο τὸν κόσμον τὴν ἀξίει!...»

Ὁ Κεραυνὸς σιωπᾷ. Οἱ ἄλλοι μένουν θουβοί, ἀποσβολωμένοι ἀπὸ τὴν ἔκπληξι.

Ξαφνικά, ὁ Κοντοστούπης τινάζεται ὀρθος καὶ ἀρχίζει

νὰ στριφογυρίζῃ μέσα στὸ δωμάτιο σὰν σβούρα.

— Νὰ φύγουμε!, οὐρλιάζει πανικόβλητος. Νὰ φύγουμε! Δὲ θέλω νὰ καῶ! Δὲ θέλω νὰ ψηθῶ ζωντανός! Δὲ θέλω νὰ πεθάνω! Ἰῶμε νὰ φύγουμε!.. Ὡχ ἡ καρδούλα μου!

— Κοντοστούπη, λέει ἡ Ἀστραπὴ μὲ φωνὴ γεμάτη μομφή. Θέλεις νὰ φύγουμε καὶ νὰ ἐγκαταλείψουμε ἑκατομμύρια ἀνθρώπους στὸν πῦρ φριχτὸ θάνατο χωρὶς νὰ δοκιμάσουμε νὰ τοὺς σώσουμε;

Ὁ νάνος γίνεται κατακόκκινος. Τὰ λόγια αὐτὰ τὸν ἀγγίζουν ὥς τὸ θάθος τῆς ψυχῆς του! Ἀγαπάει κρυφὰ καὶ χωρὶς ἐλπίδας τὴν ὁμορφὴ Ἀστραπὴ καὶ δὲ θέλει νὰ φαίνεται δειλὸς στὰ μάτια της.

— Δέ... δέ... δέ φοβῶμαι γιὰ μένα!, τραυλίζει. Φοβῶμαι... γιὰ σένα, Ντιάνα! Δὲ θέλω νὰ πάθῃς τίποτα! Δέ...

— Φτάνει, Κοντοστούπη! φωνάζει αὐστηρὰ ὁ Ὑπεράνθρωπος. Δὲν ἔχουμε καιρὸ γιὰ χάσιμο μὲ τὶς ἀρλοῦμπες σου! Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο, εἶχες δίκιο! Ὁ κίνδυνος ποὺ ἀπειλεῖ τώρα τὸν κόσμον εἶναι μεγαλύτερος καὶ τρομερότερος ἀπὸ κάθε προηγούμενο! Τί σκέπτεσαι νὰ κάνῃς;

— Θὰ κλειστῶ στὸ ἐργαστήριό μου καὶ θὰ προσπαθῶ νὰ ἔρω κανένα τρόπο νὰ σταματήσω τὴ φωτιά. Ἀπατάει ὁ Ἕλληνας. Στὸ μεταξύ, ὁ Κεραυνὸς ἄς προσπαθῇ νὰ εἰδοποιήσῃ τὴ Φύσιν

μέ το ραδιοπομπό. "Ίσως ή κόρη του Φάουστ μπορέση νά μάς βοηθήση.

Καί ανεβαίνει γοργά στο έπιστημονικό εργαστήριό του, πού είναι στο δεύτερο πάτωμα του σπιτιού.

Ο Κεραυνός μπαίνει σ' ένα άλλο δωμάτιο, όπου είναι εγκαταστημένος ένας μεγάλος ραδιοπομπός καί κάθεται μπροστά στή συσκευή. Γυρίζει ένα κουμπί σέ μήκος κύματος 2,002 καί λέει:

— Καλῶ τή Φάουστα! Καλῶ τή Φάουστα! Καλῶ τή Φάουστα!

Περνοῦν μερικῆς στιγμῆς κι' ἔπειτα μιὰ μελωδική φωνή λέει μέσα ἀπό τὸ ραδιοπομπό:

— Ἐδῶ Φάουστα! Ἐδῶ Φάουστα! Ποιός με καλεῖ;

— Ἐδῶ Κεραυνός! Ὁ Γοιός τοῦ Ὑπερανθρώπου! Ἐλα ἀμέσως, Φάουστα! Συμβαίνει κάτι τρομερό!

— Ἐκανε πάλι τὴν ἐμφάνισί του ὁ Ἄ λ λ ο ς; ρωτᾷει ἡ κόρη τοῦ Φάουστ.

— Δὲν ξέρουμε ἀκόμα! Ἴσως αὐτὸ πὺ συμβαίνει εἶναι ἔργο τοῦ Ἄ λ λ ο υ! Ἐλα ἀμέσως!

Πολὺ καλά, Κεραυνέ!

Ἐνν γράμμα
ἀπὸ τὸ παράθυρο!

ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ
μέσα στὸ εργαστήριό του εἶναι σκυμμένος πάνω σ' ἓνα μαρμάρινο τραπέζι, κάνοντας πειράματα τὸ ἓνα πίσω ἀπὸ

τ' ἄλλο, ὅταν ἓνα χτύπημα ἀκούγεται στὴν πόρτα καί ἡ Ἀστραπή μπαίνει στὸ μεγάλο δωμάτιο.

— Ἦρθε ἡ Φάουστα!, λέει ἡ Ντιάνα.

— Ὁδήγησέ την ἀμέσως ἐδῶ, Ντιάνα!, ἀπαντᾷ ὁ Ἐλ ληνας χωρὶς νά σηκώσῃ τὸ κεφάλι του.

Τὸ κορίτσι μένει γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀκίνητο. Τὰ ὅμορφα χαρακτηριστικά της εἶναι συννεφιασμένα. Δὲν τῆς ἀρέσει καθόλου ἡ παρουσία τῆς Φάουστας. Φοβᾶται μήπως ἡ κόρη τοῦ Φάουστ τοὺς κάνει καὶ νένα κακὸ καί ἡ τελευταία ματιά, πὺ ἡ Φάουστα εἶχε ρίξει στὸν Ἐ λ Γ κ ρ ε κ ο φεύγοντας τὴν προηγούμενη φορὰ, ἔδειχνε ὅτι τὸ ξανθὸ παράξενο κορίτσι ἐθαύμαζε τὸν Ἐλληνα!

Ἡ καρδιά τῆς Ἀστραπῆς σφίγγεται ἀπὸ μιὰ περίεργη ἀνησυχία, πὺ δὲν μπορεῖ νά τὴν καταλάβῃ. Στὴν ἀθώότητά της καί στὴν ἀγνότητά της, δὲν καταλαβαίνει ὅτι τὸ συναίσθημα πὺ νοιώθει εἶναι ζήλεια! Ζηλεύει τὴ Φάουστα, γιατί —χωρὶς νά τὸ ξέρῃ— φοβᾶται μήπως ἡ κόρη τοῦ Φάουστ κάνει τὸν Ἐ λ Γ κ ρ ε κ ο νά ξεχάσῃ τὴν ἀγαπημένη του Ντιάνα!

Χωρὶς νά προφέρῃ λέξι, γυρίζει καί θγαίνει ἀπὸ τὸ εργαστήριο. Ξαναγυρίζει ἔπειτα ἀπὸ λίγο μαζί με τὴ Φάουστα.

Ἡ κόρη τοῦ Φάουστ κυττάζει γύρω τὸ τέλειο εργαστήριο τοῦ Ἐ λ Γ κ ρ ε κ ο

κι' έπειτα τὰ παράξενα μάτια της καρφώνονται στὰ μάτια του "Ελληνα.

Ο ήρωάς μας νοιώθει ένα αλλόκοτο συναίσθημα νὰ τὸν κυριεύη. Σὰν ένα μαγνητικό ὕγρὸ νὰ θγαίνει ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ ξανθοῦ κοριτσιοῦ καὶ νὰ χύνεται μέσα του, κάνοντας τὸ μυαλό του νὰ λειτουργῇ νωθρά, σὰν ναρκωμένο.

Μιά μυστηριώδης φωνὴ λέει μέσα του:

«Έ λ Γ κ ρ έ κ ο ! Εἶσαι ὁ πιὸ θαυμαστός, ὁ πιὸ ἁμωφός καὶ ὁ πιὸ θαρραλέος καὶ μεγαλοφυὴς ἄντρας ποὺ ἔχω

γνωρίσει ποτέ! Ἡ Φάουστα ἔρχεται νὰ προσφέρῃ τὸν ἑαυτὸ της σέ σένα! "Ερχεται νὰ γίνῃ σκλάβος σου καὶ βοηθός σου!»

Ο Έ λ Γ κ ρ έ κ ο νοιώθει μιὰ δυνατὴ ἐπιθυμία νὰ σηκωθῇ, νὰ πάῃ κοντὰ στὸ αλλόκοτο κορίτσι καὶ νὰ γονατίσῃ μπροστά της!

«Δὲν πρέπει νὰ τὸ κάνω αὐτό!, σκέπτεται. Δὲν πρέπει νὰ ὑποχωρήσω σ' αὐτὴ τὴ φωνή! Σίγουρα, εἰμαι πολὺ κουρασμένος ἀπὸ τὴ δουλειά καὶ τὸ μυαλό μου μὲ κάνει ν' ἀκούω ἀνύπαρκτες φωνές!»

Σφίγγει τὰ δόντια του καὶ κατορθώνει νὰ συγκρατηθῇ. Ἡ φωνὴ παύει νὰ ἀκούγεται μέσα στὸ μυαλό του.

— Κάθισε, Φάουστα, λέει μὲ ψυχρὴ φωνὴ ἀποφεύγοντας νὰ τὴν κυτᾶ στὰ μάτια. Κάθισε καὶ ἀκούσε τί συμβαίνει...

Καὶ τίς διηγείται αὐτὰ ποὺ εἶχε διαβάσει στὶς ἐφημερίδες γιὰ τὴν «ἀτομικὴ φωτιά», ποὺ καίει τὴν Ἀλάσκα κατεβαίνοντας πρὸς τίς μεγαλουπόλεις τῆς Ἀμερικῆς.

Ἡ Φάουστα ἀνοίγει διὰ πλάτα τὰ μάτια της.

— Εἶναι τρομερό!, μουρμουρίζει. "Αν δὲν μπορέσουμε νὰ σταματήσουμε τὴ φωτιά, θὰ καὶ ὁλόκληρη ἡ Γῆ! "Ενα ρομπότ, ἕνας μηχανικὸς ἄνθρωπος ἀπὸ μέταλλο, κατορθώνει νὰ ἀπειλήσῃ ὁλόκληρὴ τὴν Ἀνθρωπότητα! Αὐτὸ εἶναι ἀνήθικο!

— Ναί!, λέει ὁ Έ λ Γ κ ρ έ κ ο. Ἐλπίζω ὁμως νὰ θρῶ

— Μαζί θὰ κυβερνήσουμε τὸν κόσμο, Ἄ λ λ ε μου!

τόν τρόπο νά σταματήσω τήν «άτομική φωτιά». Ἐκεῖνο πού μοῦ ἔλειπε ἦταν ἕνας ἔμπειρος καί ἐφευρετικός βοηθός. Ἀν θέλης νά ἐγκатаσταθῇς ἐδῶ καί νά..

— Εὐχαρίστως!, φωνάζει ἡ Φάουστα. Δέν μπορεί νά γίνῃ μεγαλύτερη τιμὴ γιὰ μένα ἀπὸ τὸ νά βοηθήσω τὸν ξακουστό Ἑλληνα Ὑπεράνθρωπο στὸν πόλεμό του ἐναντίον τοῦ κτηνώδους Ἄ λ λ ο υ!

Καὶ τὰ μάτια της ἐκτοξεύουν πάλι τὸ ἀλλόκοτο μαγνητικὸ ὕγρὸ τους, κάνοντας πάλι τὸν Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο νά ζαλιστῇ. Αὐτὴ τὴ φορά, ἡ ἐπιθυμία νά πάῃ νά πέσῃ στὰ πόδια τῆς Φάουστας εἶναι τόσο μεγάλη, ὥστε ὁ Ἑλληνας ἀνασηκώνεται ἀπὸ κάθισμά του.

Πρὶν ὅμως κινηθῇ πρὸς τὸ ξανθὸ κορίτσι, τὰ μάτια του συναντοῦν τὰ μάτια τῆς Ἀστραπῆς, πού στέκεται πιὸ πέρα παρακολουθώντας με ἀγωνία τὴ σκηνὴ αὐτή.

Ἀμέσως ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο ξαναβρίσκει τὸν ἑαυτό του καὶ ἡ μυστηριώδης σαγηνευτικὴ φωνὴ παύει ν' ἀκούγεται μέσα στοῦ μυαλό του. Ξανακάθεται καὶ λέει ψυχρά:

— Εὐχαριστῶ. Δυστυχῶς ὅμως δέν ξέρουμε ἀκόμα ἂν ὁ Ἄ λ λ ο ς προκάλεσε τὴν «άτομική φωτιά», ἢ ἂν ἀπλῶς ἐξέσπασε μόνη της ἐπειτα ἀπὸ...

Δέν προλαβαίνει νά ἀποτελειώσῃ τὴ φράσι του. Κάτι περνάει με ἱλιγγιώδη ταχύτη-

Ὁ Κεραινὸς ὤρμησε με μανία ἐναντίον τοῦ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο.

τα μπρὸς ἀπὸ τ' ἀνοιχτὸ παράθυρο τοῦ ἐργαστηρίου κι' ἕνα μικρὸ ἄσπρο ἀντικείμενο πέφτει μέσα στοῦ δωμάτιο.

Μ' ἕνα πήδημα ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο θρίσκεται στοῦ παράθυρο καὶ κυττάζει ἔξω. Δέν προλαβαίνει νά δῇ παρὰ μόνον ἕνα μικρὸ σημαδάκι νά χάνεται μακριά, μέσα στοῦν οὐρανὸ.

Γυρίζει πίσω, σκύβει καὶ σηκώνει ἀπὸ χάμω τὸ ἄσπρο ἀντικείμενο. Εἶναι ἕνας φάκελλος, χωρὶς καμμιά ἐπιγραφή. Ὁ Ἑλληνας τὸν ἀνοίγει καὶ θγάζει ἕνα σημεῖωμα ἀπὸ μέσα του.

Τὸ ξεδιπλώνει καὶ διαβάζει:

«Έ λ Γ κ ρ έ κ ο,

»Επιτέλους, ἦρθε ἡ ὥρα τῆς ὀριστικῆς καὶ ὀλοκληρωτικῆς καταστροφῆς τῆς Γῆς! Τὸ καταραμένο ἀνθρώπινο γένος θὰ ἐξαφανιστῇ μέσα στὶς φλόγες τῆς «ἀτομικῆς φωτιάς», ποὺ ἀναφαί εἰναι ἐγὼ μὲ μιὰ νέα ἐφεύρεσί μου, τρομερὴτερη ἀπὸ κάθε προηγούμενη!

»Ὅσο κι' ἂν πασχίζης δὲ θὰ μπορέσης νὰ κάνης τίποτα! Δὲ θὰ μπορέσης νὰ σταματήσης τὸ πύρινο κῶμα, ποὺ κατεβαίνει ἀπὸ μέρα σὲ μέρα! Ὅ,τι κι' ἂν ρίξης γιὰ νὰ σταματήσης τὴ φωτιά, θὰ τὴ μεγαλώσῃ, γιατί οἱ φλόγες τῆς τρέφονται μὲ κάθε οὐσία ποὺ ὑπάρχει πάνω στὴ Γῆ!

»Ὅσο γιὰ τὴ Φάουστα, τὴν κόρη τοῦ Φάουστ, μπορεῖς νὰ τῆς πῆς ὅτι ματαιπονεῖ προσπαθώντας νὰ μὲ ἐξοντώσῃ! Ὁ μόνος ποὺ θὰ μπορούσε νὰ τὸ κατορθώσῃ αὐτὸ ἦταν ὁ πατέρας τῆς, ποὺ πέθανε παίρνοντας μαζί του τὸ μυστικὸ αὐτό.

Μὲ... ἀγάπη
«Α λ λ ο ς»

Στὴν Παγίδα!

Η ΦΑΟΥΣΤΑ μὲ μάτια ποὺ ἀστράφτουν σηκώνεται. Προχωρεῖ πρὸς τὸ παράθυρο, λέγοντας στὸν «Έ λ Γ κ ρ έ κ ο :

-- «Ἐχω τὸν τρόπο νὰ τὸν

θρῶ καὶ νὰ τοῦ δώσω ἕνα καλὸ μάθημα, Ἑλληνα! Θὰ ἐπιστρέψω σὲ λίγο!

Πρὶν δ' «Έ λ Γ κ ρ έ κ ο» προλάβει νὰ μιλήσῃ, ἡ Φάουστα ἀπογειώνεται μὲ τὴ βοήθεια μιᾶς συσκευῆς, ποὺ ἔχει στὴν πλάτη τῆς κάτω ἀπὸ τὴ μπλούζα τῆς, καὶ χαμηλώνει πρὸς τὸ παράξενο ἡμισφαίριο γυάλινο ἀερόπλοιο τῆς ποὺ εἶναι προσγειωμένο στὸν κῆπο τοῦ σπιτιοῦ. Κάθεται μέσα του κι' ἀμέσως τὰ γυάλινα τεχνώματα κλείνουν καὶ τὸ ἀερόπλοιο ἀπογειώνεται.

Ὁ «Έ λ Γ κ ρ έ κ ο» ἀνασηκώνει τοὺς ὤμους του, γυρίζει πίσω στὸ τραπέζι του καὶ ἀρχίζει πάλι τὰ πειράματά του. Βυθισμένος καθὼς εἶναι στὴ μελέτη, δὲν ἀντιλαμβάνεται ὅτι ἡ Ἀστραπὴ πλησιάζει κι' αὐτὴ στὸ παράθυρο καὶ ἀπογειώνεται, πετώντας πίσω ἀπὸ τὸ ἀερόπλοιο τῆς Φάουστας.

Τὸ γυάλινο ἀερόπλοιο σκί-ζει τὸν ἀέρα σὰν μιὰ μεγάλη σαπουνόφουσκ, πλακουτῇ ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά. Ἡ ταχύτητα ποὺ ἀναπτύσσεται εἶναι πολὺ μεγάλη, τόσο μεγάλη ὥστε τὸ μάτι δὲν μπορεῖ νὰ τὸ παρακολουθήσῃ μὲ εὐκολία.

Ἡ Φάουστα καθισμένη μέσα του, κανονίζει τὴν πορεία τοῦ ἀεροπλοίου μὲ διάφορους μοχλοὺς καὶ κουμπιά. Τὰ ὀμαρφα μάτια τῆς εἶναι καρφωμένα σὲ μιὰ μικρὴ συσκευὴ, ποὺ στὸ κέντρο τῆς ἔχει ἕνα γλομπάκι, σὰν τὸ «μάτι» ποὺ ἔχουν μερικά ραδιόφωνα.

Τὸ «μάτι» θγαίνει ἓνα κιτρινωπὸ φῶς, καθὼς ὅμως τὸ ἀερόπλοιο πετάει πάνω ἀπὸ ἓνα μεγάλο θουνὸ, τὸ φῶς γίνεται ρόζ στὴν ἀρχὴ καὶ ἔπειτα κόκκινο!

— Ἐδῶ εἶναι!, λέει ἡ Φάουστα. Ἐδῶ πρέπει νὰ εἶναι!

Τραβάει ἓνα μοχλὸ. Τὸ αερόπλοιο σταματᾷ ἀπτόμα κι' ἔπειτα χαμηλώνει γοργὰ καὶ προσγειώνεται στὴν πλαγιά τοῦ θουνοῦ, ἀνάμεσα σὲ μερικοὺς ψηλοὺς θράχους.

Τὸ ξανθὸ κορίτσι πιέζει ἓνα κουμπὶ καὶ τὰ γυάλινα τειχώματα ἀνοίγουν στὰ δυὸ σὰν ρόδι.

Βγαίνει ἔξω καὶ κυττάζει γύρω.

— Κάπου ἐδῶ κοντὰ πρέπει νὰ θρίσκεται!, μουρμουρίζει.

Καὶ κάνει μερικά βήματα.

Ξαφνικά, μιὰ ὑπόκωφη, σπηλαιώδης φωνὴ ἀντηχεῖ πίσω της:

—Μεῖνε ἀκίνητη, Φάουστα! Ἄλλοιῶς, θὰ σὲ στείλω νὰ θρῆς τὸν πατέρα σου!

Τὸ κορίτσι γυρίζει ἀργά. Ὁ "Α λ λ ο ς, τὸ γιγάντιο κτηνώδες ρομπὸτ, στέκεται σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπ' αὐτὴν μ' ἓνα μεγάλο πιστόλι στὸ χέρι του.

Τὸ ἀπίσιον πρόσωπό του εἶναι ἀποκρουστικὰ συσπασμένο ἀπὸ μιὰ ἔκφρασι ἄγριας χαρᾶς καὶ θριαμβευτικῆς μανίας καὶ τὰ ψυχρὰ ἀλλόκοτα μάτια του πετοῦν σίθες.

Ἐνα παράξενο χαμόγελο χαράζεται στὰ χεῖλη τοῦ κοριτοῦ. Τὰ μάτια της καρφώ-

νονται στὰ μάτια τοῦ μηχανικοῦ ἀνθρώπου καὶ ἡ μελωδικὴ φωνὴ της λέει ἀργὰ καὶ σταθερά:

— Σκότωσέ με, "Α λ λ ε! Σκότωσε τὴν κόρη τοῦ δημιουργοῦ σου! Σκότωσέ με!

Τὸ δάχτυλο τοῦ ρομπὸτ ἀκουμπᾷ στὴ σκανδάλη τοῦ πιστολιοῦ. Ἀρχίζει νὰ τὴν πιέζη.

Ξαφνικά, μέσα στὸ μηχανικὸ ἐγκέφαλό του, μιὰ μυστηριώδης φωνὴ ἀρχίζει νὰ μιλάει:

«Δὲν μπορεῖς νὰ μοῦ κάνης κακό, "Α λ λ ε! Δὲν μπορεῖς νὰ μὲ πυροβολήσης! Ἦρθα ἐδῶ γιὰ νὰ σὲ κάνω ὑπηρετή μου! Ἦρθα γιὰ νὰ συνεργαστοῦμε μαζὶ καὶ νὰ ὑποδουλώσουμε τὸν κόσμον ὅλο! Θὰ ἀρνηθῆς τὴ συνεργασία τῆς Φάουστας, "Α λ λ ε ;»

Τὸ δάχτυλο τοῦ ρομπὸτ παύει νὰ πιέζη τὴ σκανδάλη. Μὲ μιὰ ἀργὴ κίνησι τὸ χέρι του βάζει τὸ πιστόλι στὴ θήκη του.

Ἐπειτα ὁ μετάλλινος ἀνθρώπος κάνει μερικά βήματα καὶ πηγαίνει καὶ πέφτει στὰ γόνατα μπροστὰ στὴ Φάουστα.

—Εἶμαι δικός σου, ὦ Φάουστα!, λέει μὲ τὴ σπηλαιώδη φωνὴ του. Εἶμαι σκλάβος σου! Διάταξέ με καὶ θὰ ὑπακούσω! Μαζὶ οἱ δυὸ μας θὰ συντρίψουμε τὴν Ἀνθρωπότητα καὶ θὰ ἐκδικηθοῦμε γιὰ τὸ θάνατον τοῦ πατέρα σου, τοῦ μεγάλου Δόκτορος Φάουστ!

Ἡ Φάουστα χαμογελάει.

πάλι. Τὸ χαμόγελό της εἶναι τώρα σατανικό.

—Πολὺ καλὰ!, λέει. Εἶμαι εὐχαριστημένη πού δέχτηκες τὴ συνεργασία μου, γιατί, ἂν πυροβολοῦσες, θὰ σκότωνες τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό σου. Εἶμαι ἄτρωτη σὲ κάθε βλήμα, "Α λ λ ε! Πιὸ ἄτρωτη κι' ἀπὸ τὸν πατέρα μου! Οἱ δύο μας θὰ κατακτήσουμε τὸν κόσμο! Οἱ δύο μας θὰ συντρίψουμε τοὺς Ὑπερανθρώπους καὶ τὸν "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο! Οἱ δύο μας...

"Η Ἀστραπή, πού ἔχει προσγειωθῇ στὸ μεταξὺ καὶ παρακολουθεῖ τὴ σκηνὴ αὐτὴ κρυμμένη πίσω ἀπὸ ἕνα θάμνο, σφίγγει τὰ δόντια της ἀπὸ ἀγανάκτησι.

"Η Φάουστα τοὺς προδίδει! "Η σατανικὴ κόρη τοῦ Φάουστ ὑποκρινόταν τὸ φίλο τῆς Ἀνθρωπότητας καὶ σύμμαχο τῶν Ὑπερανθρώπων καὶ τοῦ "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο καὶ συγχρόνως ἔκανε συμμαχία μετ' αὐτὸν "Α λ λ ο γιὰ νὰ καταστρέψῃ τὴν Ἀνθρωπότητα!

Μὲ τίς γροθιὲς σφιγμένες, ἡ κόρη τοῦ Ὑπερανθρώπου ὁρμάει, ἀπογειώνεται καὶ ρίχνεται πάνω στὴ Φάουστα μετ' τὸ κεφάλι μπροστά. Χτυπημένη κατὰσθη, ἡ Φάουστα τινάζεται δέκα μέτρα μακριὰ βογγώντας ἀπὸ τὸν πόνο!

— Προδότρια!, φωνάζει ἡ Ἀστραπή.

Καὶ γυρίζοντας γοργά, δίνει μιὰ τρομερὴ γροθιά στὸ στήθος τοῦ ρουπὸτ, πού ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι γονατισμένο. "Ο "Α λ λ ο ρ κάνει δύο

τοῦμπερ στὸν ἀέρα καὶ πέφτει πάνω σ' ἕνα θράξο μὲ ἐκκωφαντικὸ πάταγο.

"Η Φάουστα πετάγεται ὀρθὰ φωνάζοντας στὴν Ἀστραπή:

—Μοῦ χάλασες τὰ σχέδια, ἀνότη! Μὲ τὴν ἐπέμβασί σου μὲ ἐμπόδισες νὰ τὸν παρασύρω στὴν παγίδα!... Ἐμπρὸς τώρα! Ἐπάνω του γιὰ νὰ μὴ μᾶς ξεφύγῃ!

Καὶ ρίχνεται πάνω στὸν "Α λ λ ο!

"Η Ἀστραπή μένει σαστισμένη γιὰ μιὰ στιγμή. Εἶναι ἄραγε εἰλικρινὴς ἡ Φάουστα; Λέει τὴν ἀλήθεια; Εἶναι σύμμαχος τοῦ "Α λ λ ο υ ἢ τῶν Ὑπερανθρώπων;

— Βοήθησέ με, λοιπόν!, φωνάζει ἡ Φάουστα παλεύοντας μετ' αὐτὸ μηχανικὸ ἄνθρωπο.

"Η Ἀστραπή ἀποφασίζει νὰ δράσῃ.

Μ' ἕνα πήδημα θρίσκει κοντὰ στὸ ρουπὸτ καὶ στὴ Φάουστα. Ἀρπάζει τὸ μπράτσο τοῦ "Α λ λ ο υ καὶ δοκιμάζει νὰ ἐφαρμόσῃ μιὰ συντριπτικὴ λαβὴ ζιου - ζίτσου.

Τὴν ἴδια στιγμή ὅμως, νοιώθει δύο δυνατὰ μπούτσες νὰ τὴν τυλίγουν ἀπὸ πίσω.

"Η φωνὴ τῆς Φάουστας ψιθυρίζει στὸ αὐτί της μὲ ἄγρια χαοὰ:

—Ἐπιτέλους! Ἐπες στὴν παγίδα, Ἀστραπή! Θὰ σὲ ἐξοντώσουμε τώρα ἐδῶ ἐνῶ κι' ὁ "Α λ λ ο ρ! Ἐπειτα, θὰ γυρίσω κοντὰ στοὺς δικούς σου καὶ θὰ τοὺς παρασύρω ἑναν - ἕνα σὲ παρόμοιες πα-

γίδες, ώσπου νά τούς έξοντώσω όλους! "Ετσι, ή Φάουστα, ή κόρη του Δόκτορος Φάουστ, θά γίνη ό άληθινός Αύτοκράτωρ του Κόσμου!... Εύτυχώς που ό 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο εΐναι άρκετά θλάκας και θά με πιστέψη όταν του πώ ότι θά τον όδηγήσω κοντά στην 'Αστραπή. την αγαπημένη του! 'Εμπρός, "Α λ λ ε !

Η όγκώδης γροθιά του γιγάντιου ρομπότ χτυπάει την 'Αστραπή στο πρόσωπο με τόση δύναμη, ώστε τό κορίτσι μουγγρίζει από τον πόνο και χάνει γιά μία στιγμή τις αισθήσεις του!

—Χά!, κάνει ό "Α λ λ ο ς.

Και ή γροθιά του χτυπάει πάλι και πάλι και πάλι και πάλι την κόρη του 'Υπερανθρώπου!...

**Κεραυνός εναντίον
'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο !**

ΤΟ στίτι των 'Υπερανθρώπων, ό 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο λέει, χωρίς νά σηκώση τό κεφάλι του από τό τραπέζι όπου κάνει τά πειράματά του:

—Μου φαίνεται ότι πλησιάζω νά βρω τη λύσι του προβλήματος, 'Αστραπή!

Δέν παίρνει καμμιά άπάντη σι και, παραξενεμένος, κυττάζει γύρω. Τινάζεται όρθιος. 'Η 'Αστραπή δέν εΐναι μέσα στο δωμάτιο! Που πήγε; 'Ο 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο δέν είχε άκούσει την πόρτα νά άνοιγοκλείνη. "Αρα, ή 'Αστραπή δέν

είχε βγή από τη πόρτα, αλλά από τό παράθυρο.

Γιατί όμως νά βγή από τό παράθυρο;

Μιά τρομερή ύποψία άστράφτει στο μυαλό του 'Ελληνα! Μήπως ή 'Αστραπή είχε πάρει από πίσω τη Φάουστα;

Τρέχει στο παράθυρο και φωνάζει σκύβοντας έξω:

—Κεραυνέ!

Ο Κεραυνός βγαίνει σχεδόν άμέσως στη θεράντα του σπιτιού.

—Τί θέλεις, 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο; ρωτάει.

—Εΐδες καθόλου την 'Αστραπή;

Ο Κεραυνός ζαρώνει τά φρύδια του.

—"Οχι!, λέει. Γιατί; Συνέβη τίποτα;

—Την εΐδα εγώ!, φωνάζει ό Κοντοστούπης που κάνει θόλτες στον κήπο γιά νά... γυμνάση τό σώμα του. Πέταξε πίσω από τό αερόπλοιο της Φάουστας!

Ο 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο σφίγγει τά δόντια του. Η ύποψία του βγήκε άληθινή. Η αγαπημένη του είχε πάρει από πίσω την κόρη του Φάουστ, γιά την όποία ό "Ελληνας άμφιβάλλει άν εΐναι έντελώς ειλικρινής!

—Κατά που τράβηξαν; ρωτάει με άγωνία τον Κοντοστούπη.

—Κατά κεί!, άπαντάει ό νάνος δείχνοντας προς τον όρίζοντα. "Αχ, νά μπορούσα νά πετάξω! Τί κάθесси, μωρέ "Ελληνα, και με κυττάξεις

σάν χαζός; Πήγαινε νά δῆς μήπως ἔπαθες τίποτα τὸ κορίτσι! Κουνήσου λιγάκι, ντέ!

‘Ο ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο ἀπογειώνεται καὶ ἑοπίσω του ἀπογειώνεται κι’ ὁ Κεραυνός. Οἱ δυὸ ἱπτάμενοι ἄνθρωποι σκίζουν τὸν ἄερα μὲ ἀσύλληπτη ταχύτητα, ταξιδεύοντας σάν δυὸ ζωντανές βολίδες, γιὰ νά σώσουν τὴν ἀγαπημένη τους Ντιάνα...

«Ὁ Θεὸς νά δώσῃ νά μὴν ἔχη συμβῇ τίποτα στὴν ἀγαπημένη μου!», σκέπτεται ὁ ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο. Κάνε, Χριστέ μου, νά θγοῦν ψεύτικες οἱ ὑποψίες μου! Κάνε νά ἐρῶ τὴν Ντιάνα ζωντανή καὶ γρή!»

Πετοῦν τώρα πάνω ἀπὸ ἓνα μεγάλο θουνό. Τὰ μάτια τοῦ Κεραυνοῦ, ποῦ εἶναι προκισμένα μὲ ὑπερφυσικὴ ὄραση, ψάχνουν τὸ ἔδαφος κάτω σάν δυὸ δυνατὰ τηλεσκοπία!

Ξαφνικά, ὁ γυιὸς τοῦ ‘Υπερανθρώπου φωνάζει:

— ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο! Κύταξε ἐκεῖ κάτω, ἀνάμεσα σ’ αὐτοὺς δυὸ μυτεροὺς ἐκείνους θράχους! Ἡ ‘Αστραπή...

‘Ο ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο κυττάζει καὶ τὰ μάτια του ἀνοίγουν διάπλατα ἀπὸ φρίκη, ἐνῶ ἀπὸ τὸ στήθος του ξεπηδάει μιὰ κραυγὴ τρόμου.

— Θεέ μου!

Βλέπει τὴ Φάουστα νά κρατᾷ τὴν Ντιάνα ἀπὸ πίσω, ἐνῶ ὁ ‘Α λ λ ο ς, τὸ κτηνώδες γιγάντιο ρομπότ, τὴν χτυπάει μ’ ὅλην τὴ δύναμιν στὸ κεφάλι μὲ τίς δγκώδεις γροθιές του!

Ἡ ‘Αστραπή εἶναι σὲ κακὰ χάλια. Ἐχει χάσει τίς αἰσθήσεις της καὶ ἀπὸ τὸ στόμα της κυλοῦν μερικὲς σταγόνες αἷμα. Τὸ ὄμορφο πρόσωπό της εἶναι παραμορφωμένο ἀπὸ σπασμοὺς πόνου!

‘Ο ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο γέρνει πρὸς τὰ κάτω καί, μαζὶ μὲ τὸν Κεραυνό, κατεβαίνει σάν θόμβα ριγμένη ἀπὸ ἀεροπλάνο!

— ‘Εγὼ τὸν ‘Α λ λ ο κ’ ἐοῦ τὴ Φάουστα!, λέει στὸν Κεραυνό. Ἐπρεπε νά καταλάβω ἀμέσως ὅτι ἡ σατανικὴ αὐτὴ γυναῖκα ἤρθε γιὰ νά μᾶς στήσῃ παγίδα! Ἡμουν ἀφελὴς ποῦ πίστεψα, ἔστω καὶ γιὰ μιὰ στιγμή, ὅτι ἡ κόρη τοῦ Δόκτορος Φάουστ μποροῦσε νά ἦταν καλὴ!

Κάτω, ἐνῶ ὁ μηχανικὸς ἄνθρωπος σφυροκοπᾷ ἀδυσώπητα τὴν ‘Αστραπή, ἡ Φάουστα φωνάζει μὲ σατανικὴ χαρὰ θριαμβοῦ:

— Σκότώσέ την, ‘Α λ λ ε μου! Σύντριψέ την! Ὅταν αὐτὴ καὶ οἱ ἄλλοι ἀντίπαλοί μας φύγουν ἀπὸ τὴ μέση, θὰ κυβερνήσουμε τὸν κόσμον! Χά, χά, χά, χά! Ἐκδικοῦμαι τώρα γιὰ τὸ θάνατο τοῦ μεγάλου πατέρα μου! Ἐκδικοῦμαι σκληρά!... Γιὰ σέβου ὅμως πόσο ἀστείον εἶναι νά καλέσῃ ἐ μ έ ν α ὁ παλιό-Ἕλληνας γιὰ νά τὸν βοηθήσω νά σώσῃ τὸν κόσμον! Ἐμένα! τὴν κόρη τοῦ Φάουστ! Χά, χά, χά, χά! Σκότωσέ την, ‘Α λ λ ε μου! Σύντριψε...

Κάτι κιτρινωπό σκίζει τον
 αέρα πάνω από το κεφάλι
 της και μιά τρομερή γροθιά
 την χτυπάει στο σαγόνι!

Τό κορμί της χάνει την έ-
 παφή του μέ το έδαφος και
 ταξιδεύει στον αέρα. Βογγών-
 τας από τον πόνο, ή κόρη
 του σατανικού Φάουστ πηγαί-
 νει και πέφτει είκοσι μέτρα
 μακριά, μισολιπόθυμη!

Ή 'Αστραπή σωριάζεται
 χάμω!

Ένω ό 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο
 χτυπάει μέ μανία και άπομα-
 κρύνει τον "Α λ λ ο, ό Κε-
 ραυνός μ' ένα πλήδημα θρί-
 σκεται κοντά στη Φάουστα.
 που μένει ασάλευτη χάμω.
 και σηκώνει τη γροθιά του
 για νά την ξαναχτυπήσει!

Τά μάτια του έαυθού κορι-
 τιοϋ άνοίγουν τότε και ό Κε-
 ραυνός νοιώθει ένα μαγνητι-
 κό ύγρo νά κυλάει μέσα του
 και νά τον ήλεκτρίξει!

Μιά μυστηριώδης και γλυ-
 κειά φωνή λέει στο μυαλό
 του:

«Μή με χτυπήσης! Δέν μπο-
 ρείς νά με χτυπήσης! Είμαι
 ή Φάουστα και είμαι δική
 σου! Ήρθα επίτηδες για σέ-
 να, Κεραυνέ! Έμείς οι δυό
 είμαστε προωρισμένοι νά γί-
 νουμε τό πιό ταιριαστό ζευ-
 γάρι του κόσμου! Δέν μπο-
 ρείς, δέ θ έ λ ε ι ς νά με
 χτυπήσης!»

Ή γροθιά του Κεραυνού,
 που κατεβαίνει μέ όρμη, στα
 ματάει ξαφνικά στον αέρα.
 Δέν μπορεί νά χτυπήσει τό
 παράξενο αυτό κορίτσι! Θέ-

λει πολύ νά πέσει στά πόδια
 της και νά της δηλώσει ύπο-
 ταγή! Νά της πη ότι είναι δι-
 κός της και έτοιμος νά θυσι-
 αστή γι' αυτήν!

«Κεραυνέ!, λέει ή ίδια μυ-
 στηριώδης φωνή μέσα στο
 μυαλό του. ιΓά νά σμιξουμε
 όμως και νά γίνουμε ένα πα-
 νίσχυρο ζευγάρι που θα κυ-
 βερνήσει τον κόσμο, πρέπει
 νά λείψη από τη μέση ό 'Ε λ
 Γ κ ρ έ κ ο! Αυτός είναι ό
 έχθρός μας! Τσάκισέ τον!»

Χωρίς νά ξέρη τί κάνει, ό
 Κεραυνός γυρίζει άπότομα.

Έκείνη τη στιγμή, ό 'Ε λ
 Γ κ ρ έ κ ο δίνει στον "Α λ-
 λ ο μιά σειρά από τρομερά
 χτυπήματα, που άντηχούν ύ-
 πόκωφα και που κάνουν τό
 ροιμπότ νά μουγγρίζη από ά-
 νήμπορη λύσσα.

Μέ μιά θριαυβευτική έκτί-
 ναξη, ό Κεραυνός θρίσκεται
 κοντά στον "Ελληνα και ή
 γροθιά του γιού του Ύπερ-
 ανθρώπου προσγειώνεται μέ
 δύναμι πάνω στο στήθος του
 φίλου του 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο!

Μ' ένα βαθύ θόγγητό ό
 "Ελληνας τινάζεται προς τά
 πίσω, φωνάζοντας:

— Κεραυνέ! Τρελλάθηκες;

Ένα σατανικό γέλιο, τό
 γέλιο της Φάουστας, του δι-
 νει την απάντηση:

— Χά, χά, χά! Τι ώραίο θέ-
 αμα! Είμαι άντάξια του με-
 γάλου πατέρα μου! Κατάφε-
 ρα νά κάνω τον Κεραυνό νά
 χτυπήσει τον 'Ε λ Γ κ ρ έ-
 κ ο! Πιστεψες, λοιπόν, πραγ-
 ματικά ότι θα γινόμεουν σύμ-
 μαχός σου, "Ελληνα; Είσαι

άστεϊος! Δέ θά ἡουχάσω
πρὶν ἐκδικηθῶ γιὰ τὸ θάνατο
τοῦ πατέρα μου καὶ σκοτώ-
νω ἐσένα καὶ ὅλους τοὺς κα-
ταραμένους συντρόφους σου!

— Θά πεθάνης ὅμως πρῶ-
τα ἐσύ, θηλυκὲ σατανᾶ!, λέει
ὁ Ἑλ Γκρέκο τρα-
βῶντας τὸ πιστόλι του. Θά
πεθάνης ὅπως πέθαναν ὡς τό-
ρα ὅλοι οἱ ἐχθροὶ τῆς Ἀιθρε-
πότητος!

Στρέφει τὴν κἀννη τοῦ πι-
στολιοῦ του πρὸς τὴ Φέουστα

Ρίχτηκαν με αὐτοθυσία ἀνάμεσά
στὶς φλόγες, γιὰ νὰ σώσουν τὴ
Γῆ ποὺ κινδύνευε νὰ καὶ ἀπ' ἄκρη
σ' ἄκρη!

καί... μένει ασάλευτος! Τὰ μάτια του συναντοῦν τὰ μάτια της καὶ μέσα στὸ μυαλό του ἀκούγεται ἡ ἀλλόκοτη, γλυκεῖα καὶ μυστηριώδης ἐκείνη φωνή:

«Ἀφῆσε τὸ πιστόλι σου νὰ πέση, Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο! Ἀφῆσε τὸ πιστόλι σου νὰ πέση! Δὲν μπορεῖς νὰ τὸ κρατήσης! Εἶναι βαρὺ, πολὺ βαρὺ! Εἶναι ἀσκήκωτο! Ἀφῆσέ το νὰ πέση!»

Ὁ Ἕλληνας νοιώθει πραγματικά τὸ πιστόλι του νὰ γίνεταί βαρὺ, τόσο βαρὺ, ὥστε δὲν μπορεῖ νὰ τὸ κρατήσῃ ἄλλο! Ἀνοίγει τὰ δάχτυλά του καὶ τὸ πιστόλι γλιστρᾷ ἀνάμεσά τους καὶ πέφτει χάμω μὲ θρόντο!

Τὰ γόνατά του λυγίζουν! Γονατίζει!

— Χά, χά, χά!, κάνει σαρκαστικά ἢ Φάουστα. Τὸ καημενάκι! Χά, χά, χά! Ξέκάνέ τον, Ἄ λ λ ο!

Τὸ κτηνώδες μετάλλινον ρομπὸτ κινεῖται πρὸς τὸν Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο πού μένει ασάλευτος, γονατιστός, μὲ τὸ μυαλό καὶ τὸ κορμὶ μουδιασμένα!...

Ὁ Ἰπτάμενος Νάνος:

ΙΣΩ, στὸ σπίτι τῶν Ὑπερανθρώπων, ὁ Κοντοστούπης στέκεται ἀκίνητος στὴ μέση τοῦ κήπου, σκυθρωπός, μὲ τὰ φρύδια ζαρωμένα.

Ἀπὸ τὴν ἀπότομη ἀναχώρησι τοῦ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο καὶ τοῦ Κεραυνοῦ καταλαβαί

νει ὅτι ἡ Ἀστραπὴ κινδυνεύει.

Ὁλος ὁ κρυφὸς ἀγνὸς ἔρωτας, πού νοιώθει γιὰ τὴν κόρη τοῦ ἀδελφικοῦ φίλου του, ξυπνάει μὲ ὀρμὴ μέσα του.

«Ἡ Ντιάνα θρίσκειται σὲ κίνδυνο!, μουρμουρίζει. Καταλαβαίνεις, Κοντοστούπη; Μπορεῖ αὐτὴ τὴ στιγμή τὸ χαριτωμένο κοριτσάκι νὰ ξεψυχάει κι' ἐσὺ κάθεσαι ἐδῶ σὰν μποῦφος, ἐνῶ θὰ μπορούσες νὰ τὴν βοηθήσῃς καὶ νὰ τὴν σώσῃς! Ἀχ, νᾶχα ἓνα ζευγάρι φτερά νὰ πετάξω πίσω ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς τῆς Ντιάνας καὶ νὰ τοὺς συντρίψω, νὰ τοὺς κομματιάσω, νὰ τοὺς διαλύσω, νὰ τοὺς... Χριστοῦλάκη μου! Πῶς δὲν τὸ σκέφτηκα πιὸ πρὶν; Πῶς δὲν μοῦ ἦρθε νοήριον αὐτὴ ἡ μεγαλοφυΐα σκέψης;»

Καὶ ὁ νάνος, μὲ τὸ πρόσωπο παραμορφωμένο κωμικά ἀπὸ τὴν ἀγωνία, τὸ θάζει στὰ πόδια πρὸς τὸ σπῆτι.

Στὸ δρόμο του συναντᾷ τὸν Τσιπιτσιπ.

— Ἐ, Κοντοστούπη!, φωνάζει τὸ τερατάκι. Τί ἔπαθες καὶ τρέχεις ἔτσι; Μύγα σὲ τσίμπησε;

Ὁ Κοντοστούπης ἀπαντᾷ μὲ μιά καρπαζιά πού στέλνει τὸν Τσιπιτσιπ νὰ πέσῃ μέσα στὸν κήπο, δέκα μέτρα μακριά, καὶ μπαίνει στὸ σπῆτι.

Χωρὶς νὰ δώσῃ σημασία στὸν Ὑπεράνθρωπο, πού —ἀνύποπτος γιὰ τὸν κίνδυνο πού διατρέχουν ἡ κόρη του, ὁ γυιὸς του κι' ὁ φίλος του—

κουβεντιάζει στο σαλόνι με την "Ελσα, ο Κοντοστούπης ανεβαίνει γοργά στο επάνω πάτωμα και μπαίνει στο εργαστήριο του Έ λ Γ κ ρ έ κ ο.

Εκεί τρέχει στον τοίχο, όπου είναι κρεμασμένη μια πτητική μηχανή. Είναι όμοια μ' εκείνη, που έχει ο "Ελληνας Υπεράνθρωπος στην πλάτη του και που του επιτρέπει να πετάει, και ο Έ λ Γ κ ρ έ κ ο την έχει κρεμασμένη εκεί για ρεζέρβα, στην περίπτωση που θα χαλάσει καμμία φορά ή δική του.

Ο Κοντοστούπης τη φορεί στην πλάτη του και την στερεώνει με δυο λουριά, που κουμπώνουν πάνω στο στήθος του. Έπειτα, παίρνει από ένα τραπέζι δυο σκουρόχρωμες μπαλίτσες (*) και τις χώνει στην τσέπη του.

Πηγαίνει κοντά στο παράθυρο μουρμουρίζοντας:

— Έδω θα μπλέξουμε τώρα! Μοῦ φαίνεται πώς θάχω ντράβαλα με τη συσκευή αυτή!

Όπως του είχε εξηγήσει κάποτε ο Έ λ Γ κ ρ έ κ ο, η πτητική του συσκευή λειτουργεί τηλεπαθητικά, με τη σκέψη! Είναι έτσι φτιαγμένη ώστε να την κατευθύνει ο άνθρωπος, που την φορεί με τη σκέψη του!

Όταν, δηλαδή, θέλει να πετάξει προς τα πάνω, σκέπτεται: «Προς τα πάνω!» Οταν θέλει να πετάξει ολόγεια,

σκέπτεται: «Όλόγεια!» Όταν θέλει να στρίψει, σκέπτεται: «Δεξιά!» ή «Άριστερά!»

«Να θυγῶ από το παράθυρο!» σκέπτεται ο Κοντοστούπης.

Αμέσως, το κορμί του χάνει την επαφή του με το πάτωμα και θγαίνει από το παράθυρο σαν βολίδα, ταξιδεύοντας ολόγεια προς ένα αντικρινό κτίριο.

«Προς τα πάνω! Προς τα πάνω!» σκέπτεται ο νάνος.

Το κορμί του στρίβει ολόγεια προς τα πάνω και ανυψώνεται με ιλιγγιώδη ταχύτητα, που κάνει την ανάσα του να πιαστή!

«Ε! σκέπτεται ο Κοντοστούπης. Δέν είπαμε κι' έτσι! Γίρως τα κάτω!»

Το κορμί του στρίβει προς τα κάτω και κατεβαίνει προς τη γη σαν βόμβα!

«Χριστουλάκη μου!, σκέπτεται ο νάνος. Τρελλάθηκε αυτή ή διαβολοσυσκευή! Προς τα πάνω!»

Το κορμί του ανυψώνεται πάλι απότομα και ο Κοντοστούπης χάνει την ψυχραιμία του και τής... σκέψεις του!

«Ωχ, κακό πούπαθα! Προς τα πάνω, είπα! Όχι! Προς τα κάτω! Προς τα πάνω και προς τα κάτω! Ωχ! Στάσου, στάσου! Κάτω! Πάνω! Κατωπάνω! Πανωκάτω! Δεξιά! Άριστερά! Δεξάριστερά! Άριστεροδέξια! Ωχ, ή καρδούλα μου!»

Το θέαμα του ιπτάμενου Κοντοστούπης είναι κωμικό.

(*) Διάβασε τα τεύχη 42 και 43

τραγικό! Τὸ μικροσκοπικὸ κορμί του ἀνεβοκατεβαίνει καὶ στριφογυρίζει τρελλὰ στὸν ἀέρα, σὰν ἕνας τζίτζικας ποὺ τοῦ ἔχουν θγάλει τὸ ἓνα μάτι.

— Παναγίτσα μου!, οὐρλιάζει μὲ ἀπόγνωσι. Θὰ πάθω συγκοπή! Σίγουρα, θὰ πάθω συγκοπή καὶ τὸ κρῖμα θὰ τὸ χει αὐτὸς ὁ παλιό - "Ἑλληνας μὲ τὴν καταραμένη συσκευή του! Ἐπίτηδες τὴν ἄφησε κρεμασμένη στὸν τοῖχο γιὰ νὰ τὴν θρῶ καὶ νὰ πάθω αὐτὴ τὴ συμφορά! "ὦχ, ἡ καρδούλα μου!... Παναγίτσα μου, κάνε αὐτὴ τὴ συσκευή τοῦ διαβόλου νὰ πετάξῃ ὁλόϊσια καὶ ἥσυχά πρὸς τὸ θουνὸ ἐκεῖνο! Κάνε το αὐτὸ πρὶν τὰ τινάξω ἀπὸ τὴ λαχτάρᾳ μου!

Ἐπακούοντας στὴν ἐπιθυμία τοῦ νάνου, ἡ πτητικὴ συσκευή κάνει τὸ κορμί του νὰ πετάξῃ ὁλόϊσια καὶ χωρὶς χοροπηδήματα πρὸς τὸ θουνό.

Ὁ νάνος νοιώθει τὸ θάρρος του νὰ ξαναγυρίσῃ. Κυττάζει γύρω ἄγρια καὶ μουρμουρίζει:

— Ἔ; Ποιὸς εἶπε ὅτι ὁ Κοντοστούπης φοβήθηκε; Ὁ Κοντοστούπης δὲ φοβάται τίποτα στὸν κόσμον ἐκτὸς ἀπὸ τὸ... Θεό!

Τὸ κορμί του, πετώντας μὲ μεγάλη ταχύτητα, πλησιάζει στὸ μεγάλο θουνό, χωρὶς ὁ νάνος νὰ ὑποψιάζεται ποῖα ὀδυνηρὴ ἔκπληξι τὸν περιμένει ἐκεῖ.

Ὅταν φτάνει κοντὰ στὸ θουνό, σκέπτεται:

«Συσκευούλα μου, κάνε μὲ νὰ πετάω πιὸ σιγὰ καὶ πιὸ χαμηλά! Δὲν ξέρεί κανεὶς τί μπορεῖ νὰ γίνῃ! Μπορεῖ νὰ χαλάσῃ καί...»

Τὸ κορμί του χαμηλώνει καί, τὴν ἴδια στιγμή, ὁ νάνος γουρλώνει τὰ μάτια του, ἐνῶ ἡ ἀστεία, μεγάλη μύτη του ἀνεβοκατεβαίνει κωμικά.

— Ἄγιε Ὀνούφριε, προστατή μου!, τραυλίζει. Τί βλέπω; Ἡ Ἀστραπή, ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο, ὁ Κεραυνός, ἡ Φάουστα κι' ὁ Ἀ λ λ ο ς!

Ὁ Κοντοστούπης ἐπιτίθεται!

ΣΚΗΝΗ ποὺ διὰδραματίζεται κάτω, στὴν πλαγιά τοῦ θουνοῦ, εἶναι τόσο τραγικὴ καὶ θλιβερή, ὥστε δάκρυα κυλοῦν στὰ μάγουλα τοῦ νάνου.

Ἡ Ἀστραπή εἶναι πεσμένη χάμω, σὲ ἄθλια κατάστασι, μὲ τὰ ὁμορφα χαρακτηριστικά της συσπασμένα. Ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο εἶναι πεσμένος στὰ γόνατα καὶ τὸ κεφάλι του εἶναι σκυφτό, μπροστὰ στὴ Φάουστα, ποὺ τὸν κυττάζει μὲ θριαμβευτικὸ, σατανικὸ ὄψος.

Ὁ Κεραυνὸς προχωρεῖ πρὸς τὸν Ἕλληνα μὲ τίς γροθιές σφιγμένες καὶ μὲ τὰ μάτια γεμᾶτα μῖσος. Πιὸ πέρα, τὸ μετάλλινον ρομπότ, ὁ κτηνώδης Ἀ λ λ ο ς, θαδίζει πρὸς τὸν Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο μὲ τὰ τεράστια μπράτσα τοῦ ἑτοιμα νὰ χτυπήσουν!

— Θεουλάκη μου!, μπου-
μουρίζει ο Ιπτάμενος νάνος.
Πάει η 'Αστραπή! Πάει τό
χαριτωμένο κοριτσάκι!.. "Ωχ
ή καρδούλα μου! Θά τόν
σκοτώσουν τόν 'Ε λ Γ κ ρ έ
κ ο! Θά τὸ ξεκάνουν τὸ κα-
λὸ παλληκαράκι, πὺ ἔσωσε
τόσες φορὲς τὸν κόσμο!

Καὶ οὐρλιάζει σάν τρελ-
λός:

— Κουράγιο, "Ελληνα, κι'
ἔφτασα! "Ερχεται ὁ Κοντο-
στούπης ὁ Φάουστοφάγος! Πί-
σω πολίτες!

Χώνει τὸ χέρι του στὴν τσέ-
πη, θγάζει τὶς δυὸ σκουρό-
χρωμες μπαλίτσες, πὺ εἶχε
πάρει ἀπὸ τὸ ἐργαστήριό τοῦ
'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο, καὶ τὶς
πετάει κάτω.

"Η μιὰ ἀπὸ τὶς μπαλίτσες
ἀστοχεῖ. Πέφτει πάνω σ' ἓνα
θάμνο καὶ σπᾶει. "Απὸ τὸ ἐ-
σωτερικὸ τῆς θγαίνει ἓνα πυ-
κνόρρευστο ὕγρὸ, πὺ τυλί-
γει τὰ κλαδιά τοῦ θάμνου,
καὶ πῆξει κλείνοντάς το μέσα
σ' ἓνα σκληρό, ἄθραυστο κα-
βούκι!

"Η δευτέρη χτυπάει τὸν
"Α λ ο στὸ κεφάλι.

"Ο μηχανικὸς ἄνθρωπος
μαρμαρώνει στὴ στάσι πὺ
ἔχει. Μένει ἀσάλευτος σάν ἔ-
να ἀγαλμα, ἀσάλευτος καὶ
αἰχμάλωτος, ἀνίκανος νὰ κι-
νηθῇ καὶ νὰ δράσῃ!

— Ζήτησωωω!, ξεφωνίζει ὁ
Κοντοστούπης. Προσγειώσέ
με μπροστὰ στὴ Φάουστα,
συσκευούλα μου! Ζήτηω ὁ
Κοντοστούπης ὁ γιγαντομά-
χος!

Τὸ κορμί του χαμηλώνει

καὶ προσγειώνεται ἀπαλὰ
μπροστὰ στὴν κόρη τοῦ Φά-
ουστ. "Η γροθιά του κινεῖται
μὲ ὀρμὴ καὶ χτυπάει τὸ ξαν-
θὸ κορίτσι στὸ σαγόνι μὲ τό-
ση δύναμι ὥστε ἡ Φάουστα
πηγαίνει νὰ κυλιστῇ χάμω,
πέντε μέτρα μακριά! (*)

"Η μυστηριώδης, ἀλλόκοτη
καὶ γλυκεῖα φωνὴ παύει νὰ
ἀκούγεται μέσα στὸ μυαλὸ
τοῦ 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο καὶ
τοῦ Κεραυνοῦ!

"Ο "Ελληνας κι' ὁ γυιὸς
τοῦ "Υπερανθρώπου συνέρχον-
ται. Κυττάζουν γύρω καὶ κα-
ταλαβαίνουν τί συνέβη. Κα-
ταλαβαίνουν ὅτι ἡ Φάουστα
τοὺς εἶχε ὑποτάξει μὲ τὴν ὑ-
πνωτιστικὴ δύναμι τῶν ματι-
ῶν τῆς καὶ τοὺς εἶχε κάνει νὰ
ὑπακούουν στὶς διαταγές
τῆς!

"Ο 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο ἀρ-
πάξει τὸ πιστόλι του ἀπὸ χά-
μω καὶ τὸ στρέφει πρὸς τὸ
ξανθὸ κορίτσι, μὲ τὸ δάχτυλο
ἀκουμπισμένον στὴ σκανδάλη
τῆς «ἀτομικῆς φλόγας», πὺ
νεκρώνει κάθε ζωντανὸ πλά-
σμα.

"Η Φάουστα ἔχει σηκωθῇ
ἀπὸ χάμω καὶ τὸν κυττάξει
μὲ ἀπέραντο μῖσος. "Ο "Ελ-
ληνας διστάζει. Δὲν τοῦ εἶναι
εὐκόλο νὰ σκοτώσῃ τὸ ὁμορ-
φο αὐτὸ κορίτσι!

Μὰ δὲν μπορεῖ νὰ κἀνῃ δι-
αφορετικὰ. "Η Φάουστα εἶναι

(*) "Ο Κοντοστούπης ἔχει γίνει
κι' οὕτως δυνατὸς χάρις σ' ἓνα
θαυματουργὸ ποτὸ τοῦ 'Ε λ
Γ κ ρ έ κ ο. Διάβασε τὸ τεύχος:
«"Η γροθιά τοῦ "Ελληνα».

έναν από τους πιο τρομερούς έχθρους της 'Ανθρωπότητας και, αν μείνη ζωντανή, πολλές άθωες υπάρξεις θα χάσουν τη ζωή τους εξαιτίας της.

Τραβάει τη σκανδάλη!

Μιά κατακόκκινη φλόγα ξεπηδάει από την κάννη του πιστολιού του και τυλίγει τη Φάουστα.

Δέ συμβαίνει τίποτα! 'Η κόρη του Φάουστ δεν παθαίνει τίποτα! Μένει ασάλευτη, με τὰ μάτια της γεμάτα μίσος και μ' ένα κορσίδευτικό χαμόγελο στὰ χείλη της.

— Είσαι άφελής, 'Ελληνα! λέει. Πίστεψες, λοιπόν, ότι ή κόρη του μεγάλου Φάουστ, θά έρχόταν άοπλη και άνυπεράσπιστη νά πάρη μέρος στον πόλεμο του Κακού έναντίον του Καλού; Μπορείς νά τραθήξης ύστες φορές θέλεις τή σκανδάλη! Τό σώμα μου προστατεύεται από τέλειες συσκευές άνώτερες από εκείνες που είχε ο πατέρας μου!

Ο 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο τραβάει όλες τις σκανδάλες του πιστολιού του μαζί.

Δυνάμεις και άκτινοβολίες, που προκάλλουν άναισθησία, τύφλωσι, ψύξι, διάσπασι, έκτοξεύονται έναντίον του σατανικού κοριτσιού! Μά και πάλι τό μόνο που παθαίνει είναι ότι τινάζεται μερικά μέτρα πίσω ζαλισμένη από τή φόρα, με τήν όποια τήν χτυπούν οι δυνάμεις αυτές!

Ξαφνικά, ό Κοντοστούπης, που παρακολουθεί με άγω-

νία τή σκηνή αυτή, αφήνει ένα πολεμικό ούρλιαχτό:

— Γιούχουουουου!

Και όρμάει έναντίον τής Φάουστας, πριν αυτή συνέλθη. 'Η μικρή αλλά συντριπτική γροθιά του χτυπάει και ξαναχτυπάει τήν κόρη του Φάουστ στο κεφάλι, ένώ από τό στόμα του βγαίνουν θραχνές κραυγές μανίας:

— Νά! Νά! 'Εσύ έκανες τήν 'Αστραπή έτσι, έ; Νά! "Αρπαξε και τούτη, θηλυκέ σατανά! "Αρπαξε κι' αυτή! "Ωχ, ή καρδούλα μου! Νά! Νά! Νά!

Σαστισμένη, ζαλισμένη και πονεμένη, ή Φάουστα δεν προλαβαίνει νά άντισταθί, όταν ό Κεραυνός πηδάει κοντά της και αρχίζει κι' αυτός νά τήν σφυροκοπάει με τήν ίδια μανία!

Μ' ένα σάλτο, ό 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο θρίσκει κι' αυτός δίπλα της και οι τρομερές γροθιές του συμπληρώνουν τό έξοντωτικό έργο του Κεραυνού και του Κοντοστούπη!

'Η Φάουστα μάταια προσπαθεί νά άντισταθί και νά ξεφύγη από τόν τρομερό κλοιό των τριών πανίσχυρων ανθρώπων, που τήν χτυπούν απ' όλες τις μεριές!

Δοκιμάζει νά άπογειωθί, μά οι γροθιές του 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο τήν χτυπούν στο κεφάλι και τήν κάνουν νά ξαναπέση κάτω!

Δοκιμάζει νά ξεγλυστρήση

ανάμεσά τους, μὰ ὁ Κοντοστούπης, ὁ Κεραυνὸς καὶ ὁ Ἑλληνας, ἄγρυπνοι καὶ ἀδυσώπητοι, τὴν σταματοῦν κάθε φορά μὲ χτυπήματα πού κάνουν τὸ κορμί της νὰ συστρέφεται καὶ νὰ συσπᾶται ἀπὸ τὸν πόνο!

Ἡ κόρη τοῦ Φάουστ ἀρχίζει τώρα νὰ καταρρέη. Τὰ μάτια της θολώνουν! Τὰ ὄμορφα, ἀλλὰ σατανικά χαρακτηριστικά της παραμορφώνονται ἀπὸ τὸν πόνο καὶ τὴν ἀγωνία! Τὰ γόνατά της λυγρίζουν! Ἡ καρδιά της χτυπάει τρελλά, ἔτοιμη νὰ σπᾶσῃ!

Οἱ συσκευές πού προστατεύουν τὸ σῶμα της δὲν μποροῦν νὰ ἀντεπεξέλθουν ὅτι ἔνα τόσο ἄγριο καὶ τόσο συντριπτικὸ σφυροκόπημα, ἀπὸ τίς πιὸ δυνατὲς γροθιὲς τοῦ κόσμου!

— Γιούχουουουου!, οὐρλιάζει ὁ Κοντοστούπης χτυπώντας καὶ ξαναχτυπώντας. Ἀκόμα λίγο καὶ τὴ συντρίψαμε! Ἀκόμα λίγο καὶ ὁ κόσμος θὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸ ἀνθρωπομορφο, τὸ ἀγγελομορφο αὐτὸ τέρας!

Ἡ Φάουστα πέφτει στὰ γόνατα θογγώντας!

Προσπαθεῖ νὰ τραβήξῃ τὸ πιστόλι της, μὰ τὰ δάχτυλά της δὲν ἔχουν τὴ δύναμι νὰ σφίξουν τὴ λαβὴ του!

Κάνει νὰ ξανασηκωθῇ, μὰ ξαναπέφτει, ἐνῶ οἱ γροθιὲς τῶν τριῶν ἡρώων μας δὲ σταματοῦν οὔτε στιγμή νὰ τὴν χτυποῦν!

Ἀπὸ τοῦ Χάρου
τὰ δέντια!

ΤΗΝ ἴδια στιγμή, πίσω τους, συμβαίνουν παράξενα πράγματα. Ἡ Ἀστραπὴ ἀφήνει ἓνα θαθὺ στεναγμὸ καὶ σαλεύει ἑλαφρά. Στὸ ὄμορφο πρόσωπό της σβήνει σιγὰ - σιγὰ ἡ ἐκφρασι πόνου πού τὸ παραφόρῳνε. Ἡ κόρη τοῦ Ὑπερανθρώπου συνέρχεται, ἀργὰ ἀλλὰ σίγουρα.

Πιὸ πέρα, ὁ Ἄ λ λ ο ς, τὸ ἀπαίσιο μετάλλينو ρομπότ, μένει ἀσάλευτο, αἰχμάλωτο μέσα στὸ σκληρὸ καὶ ἄθραυστο καθοδικὸ τοῦ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο.

Ξαφνικά, μιὰ χαραμάδα σχηματίζεται πάνω στὴ ὀστεροποιημένη ὕλη πού τὸ τυλίγει! Μιὰ χαραμάδα πού γίνεται ὅλο καὶ πιὸ μεγάλη καὶ πιὸ πλατειά!

Ἀλλες χαραμάδες φαίνονται τώρα σὲ διάφορα σημεῖα τοῦ καθοδικοῦ, ὅπως ὅταν πετάξῃ κανεὶς πέτρες πάνω σὲ μιὰ παγωμένη λιμνούλα!

Κομμάτια ἀπὸ τὴ σκληρή, στερεοποιημένη ὕλη πέφτουν, ἐλευθερώνοντας τὸ σῶμα τοῦ Ἄ λ λ ο υ!

Τὸ ρομπότ κινεῖται! Τὰ μέλη του σαλεύουν καὶ ἡ ὑπόλοιπη σκληρὴ ὕλη πού τὰ σκεπάζει πέφτει κι' αὐτὴ!

Τὸ πρόσωπό του ξεσκεπάζεται. Τὰ χαρακτηριστικά του ἔχουν τώρα μιὰ δαιμονικὴ ἑκφρασι καὶ τὰ ψυχρά, ἀλλόκοτα μάτια του σπιθίζουν ἀπὸ μῖσος καὶ ἐκδικητικὴ μανία!

Κυττάζει προς τὸ μέρος, ὅπου οἱ τρεῖς ἥρωές μας ἐξοντώνουν τὴ Φάουστα, μὰ δὲν κινεῖται πρὸς τὰ ἐκεῖ γιὰ νὰ τὴν βοηθήσῃ!

Στὸ θάθος, τὸ ἐγκληματικὸ ρομπὸτ ἐπιθυμεῖ τὸ θάνατο τῆς κόρης τοῦ Φάουστ! "Αν αὕτῃ σωθῇ, ὁ "Α λ λ ο ς καταλαβαίνει ὅτι δὲ θὰ μπορέσῃ ποτὲ νὰ γίνῃ Αὐτοκράτωρ τοῦ Κόσμου καὶ Κυρίαρχος τοῦ Ἐγκλήματος! Ἡ κόρη τοῦ Φάουστ δὲ θὰ τὸν ἀφήσῃ, γιὰτὶ θέλει αὐτὴ νὰ γίνῃ Αὐτοκράτωρ!

Μὲ τὸ μηχανικὸ μυαλό του

Τὸ πιστόλι ξέφυγε ἀπὸ τὰ δάχτυλα τοῦ "Ελλήνα!

γεμᾶτο ἱκανοποίησι, ὁ "Α λ λ ο ς συσπειρῶνεται γιὰ νὰ ἀπογειωθῇ καὶ νὰ φύγῃ μακριὰ, ἀφήνοντας τὴ σύμμαχό του στὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν τῆς!

Ξαφνικὰ ὅμως σταματᾷ. Τὰ μάτια του καρφώνονται πάνω στὴν Ἀστραπή, ποὺ σαλεύει ἀργὰ χάμω βογγῶντας.

"Ενας μεγάλος πειρασμὸς κυριεύει τὸ μηχανικὸ ἄνθρωπο!

Γιὰτὶ νὰ χάσῃ τὴν εὐκαιρίαν αὕτῃ; Γιὰτὶ νὰ μὴν ἐξοντώσῃ τὴν Ἀστραπή, πρὶν φύγῃ, γλυτώνοντας ἔτσι ἀπὸ ἓνα τρομερὸ ἀντίπαλο; Τὸ κορίτσι, ἀναίσθητο καθὼς εἶναι ἀκόμα, εἶναι εὐκολο θύμα γι' αὐτόν!

"Ο "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο, ὁ Κεραυνὸς κι' ὁ Κοντοστούπης συνεχίζουν στὸ μεταξὺ τὸ σφυροκόπημα τῆς Φάουστας! Τὸ γονατισμένον κορμὶ τῆς σατανικῆς κόρης τοῦ Φάουστ λικνίζεται τώρα μπρὸς πίσω, μπρὸς πίσω, ἔτοιμο νὰ σωρῇ αὐτὴν χάμω καὶ νὰ μείνῃ ἀσάλευτο, γιὰ πάντα ἴσως!

— Νά, νά, νά!, γρυλλίζει ὁ νάνος. Νά γιὰ νὰ μάθῃς νὰ ξαναπειράξῃς τὴν Ἀστραπή! Νά, γιὰ νὰ μάθῃς νὰ τὰ θάζῃς μὲ τὸν τρανό... Ὑπερκοντοστούπη! Νά, γιὰ νά... Παναγίτσα μου! "Ο... ὁ... ὁ... "Α λ λ ο ς!

"Ο "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο κι' ὁ Κεραυνὸς γυρίζουν ξαφνιασμένοι πρὸς τὸ μέρος ποὺ κυττάζει ὁ Κοντοστούπης καὶ κραυγὰς φρίκης θγαίνουν ἀπὸ τὰ στήθη τους!

‘Η Φάουστα κι’ η ‘Αστραπή άρπαξαν τόν μηχανικό άνθρωπο με συντριπτικές λαβές!

Βλέπουν τὸ γιγάντιο μετάλλινο ρομπότ, ὄρθιο κοντὰ στὴν ‘Αστραπή, ποὺ δὲν ἔχει ἀκόμα συνέλθει ἐντελῶς, νὰ σηκῶνῃ τὸ ὀγκῶδες πόδι του γιὰ νὰ χτυπήσῃ μ’ αὐτὸ τὸ κορίτσι στὸ κεφάλι!

Μὲ μιὰ ταχύτατη κίνησι ὁ ‘Ελληνας τραβάει τὸ πιστόλι του καί, στρέφοντας τὴν κάννη του πρὸς τὸν ‘Α λ λ ο, πιέζει ὅλες τὶς σκανδάλες μαζί μιὰ στιγμή πρὶν τὸ πόδι τοῦ ρομπότ χτυπήσῃ καὶ συνθλίψῃ τὸ κεφάλι τῆς ἀγαπημένης του!

Χτυπημένος κατάστηθα ἀπὸ τὶς τρομερὲς δυνάμεις τοῦ πιστολιοῦ τοῦ ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο, ὁ μηχανικός ἄνθρωπος χάνει τὴν ἰσορροπία του καὶ τινάζεται πρὸς τὰ πίσω!

Κυλάει μὲ πάταγο στὴν πλαγιά τοῦ βουνοῦ, μουγγρίζοντας σὰν λιοντάρι ἀπὸ τὴ μανία του ποὺ τοῦ εἶχε τόσο ἀπροσδόκητα ξεφύγει ἡ λεία του, καὶ θροντάει πάνω σ’ ἕνα βράχο!

‘Εκεῖ, τὸ ρομπότ μένει γιὰ μερικὲς στιγμὲς ἀκίνητο, ζαλισμένο καὶ σαστισμένο ἀπὸ τὸ χτύπημα.

‘Επειτα, γρυλλίζοντας ὑπὸ κωφα, κάνει νὰ ὀρμήσῃ ἐναντίον τῶν ἥρώων μας.

Μὰ ὁ ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο ἀγρυπνάει. Τὸ δάχτυλό του πιέζει· πάλι τὶς σκανδάλες, στέλνοντας τὸ ρομπότ νὰ κυλιστῇ ἀκόμα πιὸ κάτω, στὴ βραχῶδη πλαγιά τοῦ βουνοῦ!

Αὐτὴ τὴ φορά, ὁ ‘Α λ λ ο ς

μέ το άποκρουστικό πρόσω-
πό του συννεφιασμένο από μί-
σος, τρόμο και πανικό, άπο-
γειώνεται και άπομακρύνε-
ται όλοταχώς μέσα στον ήσυ-
χο άέρα!

‘Ο ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο γυρί-
ζει πρός τή Φάουστα για νά
τήν άποτελειώση, αλλά μιá
κραυγή έκπλήξεως ξεπηδάει
άπό τά χείλη του.

‘Η κόρη του Φάουστα δέν
είναι πιά στο μέρος, όπου, λί-
γες στιγμές πρίν είχε κίσει
στά γόνατα, έτοιμούνται!
“Έχει έξαφανιστή!

Κυττάζει γύρω σαστισμέ-
νος, μά δέν την βλέπει που-
θενά!

— Τι έγινε; άναρωτιέται με
άπορία.

“Ένα σαρκαστικό, σατανι-
κό γέλιο είναι ή άπάντησι.
Τό γέλιο έρχεται από ψηλά.
‘Ο ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο καί οι
άλλοι σηκώνουν τό κεφάλι
τους καί βλέπουν τή Φάουστα
νά σκίζη με άπίστευτη ταχύ-
τητα τόν άέρα.

— Χά, χά, χά! κάνει τό
ξανθό κορίτσι. Άπογοητευτή-
κες, ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο, έ;
Νόμιζες ότι έφτασε ή τελευ-
τά μου στιγμή, έ; “Έπεςες
έξω! Είμαι καί πάλι έλεύθε-
ρη καί ζωντανή καί ό πόλε-
μος άνάμεσά μας δέν έχει
άρχισει ακόμα! Θά συναντη-
θούμε πάλι, “Ελληνα, καί τό-
τε θά καταλάβης τί είναι ίκα-
νή νά κάνη ή κόρη του Φά-
ουστ! Χά, χά, χά!

‘Ο ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο δέν
τήν κυνηγάει. Ξέρει ότι δέν
μπορεί τώρα νά τής κάνη τί-

ποτα. ‘Εξάλλου, ή ‘Αστραπή,
ή άγαπημένη του, χρειάζεται
τίς περιποιήσεις του!

Τρέχει κοντά της καί σκυ-
θει επάνω της με άγωνία καί
άπέραντη τρυφερότητα.

‘Η «Άτομική Φωτιά»

ΟΙ ΗΡΩΕΣ μας
είναι τώρα πάλι συγκεντρω-
μένοι στο σπίτι τους. Είναι ό-
λοι τους γεροί καί ζωντανοί.
‘Η ‘Αστραπή μόνο είναι κά-
πως χλωμή καί τά μάτια της
είναι κομμένα από τό μαρτύ-
ριο πού είχε δοκιμάσει.

Είναι όλοι τους συγκεντρω-
μένοι στο σαλόνι καί άκούνε
τό ραδιόφωνο πού έκπέμπει
ειδήσεις από τήν τρομακτική
«άτομική φωτιά» πού καίει
τήν ‘Αλάσκα, κατεβαίνοντας
άργά μά σταθερά. Μόνο ό
‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο λείπει.
Είναι στο έργαστήριό του καί
κάνει με πυρετώδη γρηγορά-
δα πειράματα για νά άνακα-
λύψη έναν τρόπο νά σταματή-
ση τήν καταστροφή.

Τό ραδιόφωνο λέει:

«...Τό ένα τέταρτο τής ‘Α-
λάσκας έχει κιόλας παραδο-
θή στις φλόγες τής διαβολι-
κής αυτής φωτιάς, πού δέ στα-
ματάει μπροστά σέ τίποτα!
“Όλες οι προσπάθειες τής κυ-
βερνήσεως καί τών έπιστημό-
νων νά σθήσουν τή φωτιά ά-
πέτυχαν! ‘Ο Θεός νά προστα-
τεύση τόν κόσμο!...»

‘Ο Κοντοστούπης, πού είναι
καθισμένος σταυροπόδι πάνω

ο' ένα ντιθάνι, σταυροκοπιέ-
ται θιαστικά.

— 'Ο 'Ιησους Χριστός νικᾷ
κι' ὅλα τὰ κακὰ σκορπᾷ!
μουρμουρίζει τρέμοντας ἀπὸ
τὸ φόβο του. Εἰμᾶστε χαμέ-
νοι! Εἰμᾶστε ὀριστικά χαμέ-
νοι! Τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ
μᾶς σώσῃ! "Ὁχ, ἡ καρδούλα
μου! Γιατὶ νά... γεννηθῶ, Χρι-
στουλάκη μου; Ἀλλά πάλι,
ἂν δὲν γεννιόμουν ἐγὼ τι θά..
γινόταν ὁ κόσμος χωρὶς ἐμέ-
να;

— Κοντοστούπη, λέει ὁ Τσι-
πιτοῖπ πού τρέμει κι' αὐτὸς
ἀπὸ τὸ φόβο του, μὴν κάνῃς
ἔτσι!

— Σκασμός, παλιότερατά-
κι!, μουγγρίζει ὁ νάνος. Μὴ
μὲ ξαναπῇς Κοντοστούπη γιὰ
τὶ θά σὲ κόψω στὰ δυό!

— Πῶς θέλεις νὰ σὲ λέω;
ρωτᾷ ὁ Τσιπιτοῖπ.

— Θὰ μὲ λές... Ὑπερκοντο-
στούπη! Τώρα πιά δὲν εἰμαι
μόνο δυνατὸς σὰν τοὺς Ὑπερ-
ανθρώπους, ἀλλὰ καὶ πετάω
σὰν τοὺς Ὑπερανθρώπους!
'Ο 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο μὸυ
χάρισε τὴν πτητικὴ συσκευὴ
του ἐπειδὴ.... ἀνδραγάθησα!

'Εκείνη τὴ στιγμή, ὁ Ἑλλη-
νας Ὑπεράνθρωπος μπαίνει
τρέχοντας μέσα στὸ σαλόνι.
Τὸ πρόσωπό του λάμπει ἀπὸ
χαρά. Τὰ μάτια του ἀστρά-
φτουν.

— Τὸ θρῆκα!, φωνάζει θρι-
αμβευτικά. Βρῆκα τὸν τρόπο
νὰ σταματήσω τὴν «ἀτομικὴ
φωτιά»! Τὴν ιδέα μου τὴν ἔ-
δωσε ὁ Κοντοστούπης, χωρὶς
νὰ τὸ ξέρῃ!

'Ο νάνος σηκώνεται ὀρθος

μὲ τὸ στήθος φουσκωμένο ἀ-
πὸ καμάρι.

— Πρῶτον, λέει μὲ στόμφο,
ἀπὸ δῶ καὶ μπρὸς τὸ ὄνομά
μου εἶναι... Ὑπερκοντοστού-
πης! Δεύτερον, γιὰ ποιά ἰ-
δέα μιλάς; Σοὺ ἔχω δώσει...
τόσες ιδέες, ὥστε δὲν ξέρω
γιὰ ποιά πρόκειται!

Χωρὶς νὰ δώσῃ σημασία
στὸν Κοντοστούπη, ὁ 'Ε λ
Γ κ ρ έ κ ο συνεχίζει:

— Στὰ πειράματα πού ἔκα-
να δὲν εἶχα σκεφτῇ νὰ χρη-
σιμοποιήσω τὴν οὐσία ἐκείνη,
τὸ πυκνόρρευστο ὑγρὸ πού
στερεοποιεῖται, μὲ τὸ ὁποῖο
ἄλλοτε εἶχα αἰχμαλωτίσει τὰ
ρομπὸτ πού εἶχε κατασκευά-
σει ὁ "Α λ λ ο ς. Ὅταν, πρὶν
ἀπὸ λίγες ὥρες, ὁ Κοντοστού-
πης μᾶς ἔσωσε ρίχνοντας τὶς
σκουρόχρωμες μπαλίστσες ἐνᾶ
ντίον τοῦ "Α λ λ ο υ, μιὰ ἰ-
δέα ἄστραψε στὸ μυαλό μου!
Νὰ δοκιμάσω νὰ χρησιμοποιο-
ήσω τὴν οὐσία αὐτὴ ἐναντίον
τῆς «ἀτομικῆς φωτιάς»! Ἡ ἰ-
δέα ἦταν περίφημη. Τὰ πειρά-
ματα πού ἔκανα, ἀφοῦ πρόσ-
θεσα στὸ ὑγρὸ αὐτὸ κι' ἄλ-
λες χημικὲς οὐσίες, πέτυχαν
ἀπολύτως! Ἐχῶ κατασκευά-
σει εἰδικὲς τρόμπες, μὲ τὶς
ὁποῖες θὰ ἐξαπολύσουμε με-
γάλες ποσότητες ἀπὸ τὴν οὐ-
σία αὐτὴ πάνω ἀπὸ τὴν και-
όμενη Ἀλάσκα καὶ θὰ στα-
ματήσουμε τὴν καταστρεπτι-
κὴ φωτιά!

— Μά, 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο ,
ρωτᾷ ὁ Ὑπεράνθρωπος, δὲν
ὕπάρχει φόβος νὰ ἀνάψῃ ἄλ-
λοῦ ἄλλη «ἀτομικὴ φωτιά» ὁ
"Α λ λ ο ς;

— "Οχι, πρὸς τὸ παρὸν τοῦλάχιστον! "Ὅπως κατάλαθα, ὁ ἄνθρωπος - ρομπὸτ προκάλεσε τὴν «ἀτομικὴ φωτιά» μὲ τὴν ἔκρηξι μίας εἰδικῆς ἀτομικῆς θόμβας, ποῦ θέλει μὴνες, ἴσως χρόνια ὁλόκληρα γιὰ νὰ κατασκευαστῇ! 'Ετοιμαστῆτε τώρα. Θὰ ξεκινήσου με ἀμέσως γιὰ τὴν 'Αλάσκα!

Ὁ Κοντοστούπης κάνει μερικά θήματα καὶ πηγαίνει καὶ στέκεται μπροστὰ στὸν "Ελληνα.

— 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο, λέει με ὕφος ἑκατό... καρδινάλιων, εἶσαι θλάκας!

— "Ε; κάνει ὁ "Ελληνας ξαφνιασμένος. Τί εἶπες;

— Εἶσαι θλάκας! Δὲν κατάλαβες ὅτι τὶς μπαλίτσες ἐκεῖνες τὶς πέταξα... ἐπίτηδες γιὰ νὰ θάλω στὸ χοντρὸ μυαλό σου τὴν ιδέα νὰ χρησιμοποιοῦσης τὸ ὑγρὸ τους ἐναντίον τῆς «ἀτομικῆς φωτιάς»;

Μία σιωπὴ γεμάτη κατάπληξι γιὰ τὸ θράσος τοῦ νέου ἀκολουθεῖ τὰ λόγια αὐτά.

Ξαφνικά, ἀντηχεῖ ἡ θραχινὴ στριγγὴ φωνὴ τοῦ Τσιπιτσιπί:

— "Α, μὰ ντὲν ὑποφέρεσαι! πιά, Κοντοστούπη! 'Υ π ο κ ο ν τ ο σ τ ο ὕ π η!

Καὶ τὸ τερατάκι, μ' ἓνα καταπληκτικὸ πῆδημα, θρίσκεται πάνω στὸ κεφάλι τοῦ νέου καὶ τὸν χτυπάει μὲ τὸ ράμφος τοῦ στὸ μέτωπο μ' ὄλη τοῦ τῆ δύναμι!

Ἀπὸ ἐκεῖ, μ' ἄλλο ἓνα πῆδημα, θρίσκεται στὴ θεράντα ἔξω καὶ χάνεται μέσα στὸν κήπο.

— Θὰ πεθάνης, παλιότερα-τάκι!, οὐρλιάζει ὁ ἰάνος. Θὰ σὲ πιάσω στὰ χέρια μου καὶ θὰ σὲ λυώσω!

Γυρίζει καί, μὲ τὴν πτητικὴ συσκευή, ποῦ τὴν ἔχει παντα κρεμασμένη στὴν πλάτη τοῦ, πετάει πρὸς τὴν πόρτα τῆς θεράντας.

Στὸ θυμὸ τοῦ ὅμως, δὲν ὑπολογίζει καλὰ τὶς ἀποστασεις καὶ πηγαίνει καὶ χτυπάει πάνω στὸν τοῖχο με τὸ κεφάλι μπροστὰ!

Σωριάζεται χάμω θογγῶντας καὶ μουγγρίζοντας:

— "Ὠχ! Μ' ἔφαγε ὁ Γσιπιτσιπί μπαμπέσικα! Μὲ χτύπησε στὸ κεφάλι μ' ἓνα σφυρί!

Καὶ λιποθυμᾷ!...

Οἱ τρεῖς Ὑπεράνθρωποι κι' ὁ 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο πηδοῦν πάνω ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ σὰν τρία μεγάλα πουλιά, μὲ διαφορετικὸ χρῶμα τὸ καθένα. Κρατοῦν στὰ χέρια τους μεγάλες παραξενεὲς τρόμπες καὶ πετοῦν μὲ τόσο μεγάλη ταχύτητα ὥστε μὲ δυσκολία τοὺς παρακολουθεῖ τὸ μάτι!

Κάτω στοὺς ἀγρούς καὶ στὶς πόλεις, παρατοῦν ὅλοι τὶς δουλειές τους καὶ κυττάζουν ψηλὰ τοὺς ἱπτάμενους Ὑπεράνθρώπους. Σαλεύουν τὰ μπράτσα τους μὲ ἐνθουσιασμὸ καὶ χαρὰ καὶ φωνάζουν:

— Ὁ 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο! Οἱ Ὑπεράνθρωποι! Πηγαίνουν νὰ σθῆσουν τὴν ἀτομικὴ φωτιά! Ζήτω! Ζήτω ὁ "Ελληνας! Ζήτω οἱ Ὑπεράνθρωποι!

Οί ήρωές μας, καθώς πετούν ψηλά, δέν ακούνε τις ζητωκραυγές του πλήθους. Ή σκέψι τους στρέφεται στην 'Αλάσκα, όπου μαινεται ή τρομερότερη θεομηνία που έχει άπειλήσει ποτέ την 'Ανθρωπότητα!

Καθώς ταξιδεύουν, βλέπουν μακρυά στον όρίζοντα, προς τό θορρά, νά άνεβαίνει προς τόν ουσανό μία κοκκινωπή άνταύγεια. Είναι ή λάμψη που σκορπάει ή άτομική φωτιά!

"Όσο πλησιάζουν προς την 'Αλάσκα, τόσο ή άνταύγεια γίνεται πιό ζωηρή, ώπου σιγά - σιγά διακρίνονται από μακρυά οί φλόγες της τεράστιας πυρκαϊάς που κατατρώγει τή γή!

Τό θέαμα είναι καταπληκτικό. Οί φλόγες δέ μο.άζουν με τις συνηθισμένες φλόγες μιάς κοινής φωτιάς. Είναι γιγάντιες και στριφογυρίζουν και κουλουράζονται σαν πελώρια έρπετά, γλείφοντας και κομματιάζοντας και καταβροχθίζοντας τά δέντρα, τó χώμα, τις πέτρες, τά πάντα!

— Θεέ μου!, μουρμουρίζει ή 'Αστραπή άνοιγοκλείνοντας

Ο ΚΟΝΤΟΣΤΟΥΠΗΣ

|||||

μιά μεγάλη έκκληξι

τά μάτια της που τοοίζουν από την πολλή κάψα. Δέν έχω ξαναδη τίποτα τόσο τρομακτικό!

Με άφάνταστη τόλμη και άνδρεία, ό μεγάλος Έλληνας και οί 'Υπεράνθρωποι συντροφοί του χαμηλώνουν άπότομα άνάμεσα στις φλόγες ενώ συγχρόνως εξακοντίζουν επάνω στη φωτιά με τις τρόμπες τους συντριβάνια από ένα πυκνόρρευστο ύγρό!

Γιά μερικά δευτερόλεπτα δέ συμβαίνει τίποτα.

Ξαφνικά όμως ό Κεραυνός φωνάζει:

— Κυττάξτε! Οί φλόγες χαμηλώνουν! 'Υποχωρούν! Σβήνουν! Ζήτωωωω!

Ή "Ελληνας άναστενάζει με άνακούφισι.

Ή 'Ανθρωπότητα έχει σωθή!

Τ Ε Λ Ο Σ

ΤΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ ΜΑΣ

Ι. ΝΤΟΡΒΑΝ, Κολλίνες 'Αρκάσις: Τά εξώφυλλα έστάλησαν. * ΔΟΜΝΑΝ ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΟΥ, Ήρωκρήνη Θεσ)κης: Σού έστειλα τó τεύχος. * Γ. ΚΩΣΤΟΓΛΟΥ, Λάρισα: Σού έστειλα ένθύμιο. Εύχαριστώ γιά τόν ένθουσιασμό σου. 'Ο Κοντοστόυπης, λέει, θά σέ δείρη με τή μύτη του! * ΑΝΔΡ. ΖΑΧΑ-

ΡΟΠΟΥΛΟΝ, Λαμίας: 'Ενθύμιο σου έστειλα και σου ξαναστέλνω. * ΠΑΝ. ΠΑΤΕΑΚΟΝ, 'Αμφιάλην: Συγχαρητήρια! Ή χαρά μου είναι μεγάλη που έχω άναγνώστας σάν έσένα! 'Ο Κοντοστόυπης σέ εύχαριστεί. * Γ. ΚΟΤΣΟΠΟΥΛΟΝ, Χαλάνδρι: Σού έστειλα ήμερολόγιο. 'Ο Κοντοστόυπης περιμένει άνυπόμο

να τη μονομαχία. * ΑΘ. ΣΚΟΥΡΑ, Άλμυρόν: Τό γεμάτο ένθουσιασμό γράμμα σου με συγκίνησε. * Ξινούμα σου έστειλα. * ΕΜ. ΦΩΤΙΟΥ, Μυτιληνούς: Σάμου: Γιά νά σου στείλω τεύχη, στείλε άπλώς τό αντίτιμό τους. Τά έξώφυλλα τών τώμων κοστίζουν 1.000 δραχ. Οί ύποδείξεις σου θά ληφθούν ύπ' όψιν. Σου έστειλα ένθύμια καί σέ ευχαριστώ γιά τή διάδοσί του περιόδικου. * Ο Κοντοστούπης, λέει, μην τόν πειράξεις γιατί... * ΑΡΙΣΤ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΔΗΝ, Θεσ/κην: Εύχαριστώ γιά τό ένθουσιώδες γράμμα σου. * Κ. ΚΟΥΤΕΛΑΝ, Κών: Σου έστειλα τό τεύχος πού ζητήσες. Φρόντιζε γιά τή διάδοσί του «Υπερανθρώπου». * ΤΡΙΑΝΤ. ΚΟΥΡΟΥΝΗΝ, Α. Αϊόφυο, Σου έστειλα ήμερολόγιο. * Γ. ΧΡΗΣΤΟΥ, Θεσσαλονίκην: Σου έστειλα ένθύμιο. * ΜΙΛ. ΤΖΑΝΝΑΤΟΝ, Άθήνας: Εύχαριστώ γιά τό γράμμα. * ΧΡ. ΛΑΥΦΑΝΤΗΝ, Πειραιά: Σου έστειλα ένθύμιο. * Γ. ΣΟΛΩΜΟΝ, Ξηροκάμιον: Τά 6 τεύχη κοστίζουν 12.000 δραχμές. * Γ. ΤΖΑΚΝΑΚΗΝ, Λάρισα: Οί τόμοι έστάλησαν * ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ ΤΟΥΡΑΚΗΝ, Λίμνην Εύβοίας: Εύχαριστώ γιά τά καλά λόγια σου. Οί ύποδείξεις σου μελετώνται. * Θ. ΣΤΥΛΙΔΗΝ, Θεσ/κην: Σου έστειλα ένθύμιο. * Γ. ΣΕΡΕΠΕΤΣΗΝ, Νεάπολιν: * Ακριβώς έπειδή παρουσιάζονται άνωμαλίες στην ταχυδρόμηση τών τευχών, είναι προτιμώτερο νά αγοράζεις τό τεύχος σου κάθε έβδομάδα από αύτό. Εύχαριστώ γιά τή διάδοσί του περιόδικου. * Α. ΓΕΡΑΚΙΤΗΝ, Πειραιά: Εύχαριστώ γιά τόν ένθουσιασμό. Ένθύμιο σου έστειλα. * Δ. ΓΟΥΣΗΝ, Ταμπούρια: Σου έστειλα ήμερολόγιο. Φωτογραφίες τών ήρώων μας θά πάρετε σέ δυό - τρείς έβδομάδες. * ΜΑΞΙΜΕ ΤΕΥΧΟΣ ΣΑΪ * Γ. ΓΑΛΕΟΝ, Π. Φάληρον: * Έστειλα ήμερολόγιο. Εύχαριστώ γιά τή διάδοσί του περιόδικου. * Π. ΚΡΙΚΕΛΗΝ, Λάρισα: Τά τεύχη καί τό έξώφυλλο έστάλησαν. Άποκόβο γιά τή συμμετοχή σου στήν "Αμιλλά Τιμής! * ΑΛ. ΤΣΑΓΚΑΝ, Θεσ/κην: Σου έστειλα ένθύμιο. Εύχαριστώ γιά τόν ένθουσιασμό. * ΚΩΝ. ΜΑΛΕΑΝ, Τζιτζιφιές: Νά φροντίσεις γιά τή διάδοσί του περιόδικου. * ΑΝΤ. ΚΑΣΩΤΑΚΗΝ,

Νεάπολιν: Πήρα τά χρήματα. Σου έστειλα τό τεύχος καί ήμερολόγιο. Πολύ με συγκίνησε τό «πένθος» πού φερόσατε γιά τούς Μάυρους * Υπερανθρώπους καί τόν Φάουστ! * Ι. ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ, Άλιθέριον: * Ο τόμος έστάλη. * ΑΓΓ. ΤΣΟΥΚΑΛΑΝ, Άθήνας: * Ο Κοντοστούπης θά σου... κάνη μήνυσι γιά τή συκοφαντία πού του έκανε! Είσαι πάντως τυχερός πού ξανάγινες φίλος, γιατί ήταν έτοιμος νά σου έπιτεθώ. * Η διεύθυνσις του Γ. Τσουκαλά είναι: Μαρ. Αργυροπούλου 10, Ζάκυνθος. * ΕΛ. ΚΕΛΒΕΡΙΔΗΝ, Κασάλαν: Σου έστειλα τό ένθύμιο καί τό έξώφυλλο. * Ο Κοντοστούπης σέ περιμένει! * ΒΑΣ. ΚΩΣΤΑΡΑΝ, Άθήνας: Τό Ν έ ο * Έν θ ύ μ ι ο θά τό πάρης καί λίγες έβδομάδες μαζί με τό περιόδικό. Τά τεύχη έχουν 2.000 δραχ. * Μ. ΛΙΑΝΟΠΟΥΛΟΝ, Κορυθαλόν: Σου έστειλα. * ΑΘ. ΠΕΤΣΙΝΑΡΗΝ, * Έδεσσα: Σου έστειλα. * ΔΗΜ. ΧΑΡΟΝ, Λάρισα: Σου έστειλα τό τεύχος καί τό ήμερολόγιο. * Ο Φάουστ ίσως έμφανιστώ πάλι. * ΠΑΣΧ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΝ, Κομοτινή: Εύχαριστώ γιά τήν προπαγάνδα σου όπέρ του περιόδικου. Σου έστειλα ήμερολόγιο. * Ν. ΜΗΤΡΑΚΑΚΗΝ, Π. ΓΚΕΡΔΗΝ, Δ. ΜΠΟΥΡΔΑΝ, Β. ΜΑΥΡΟΠΟΥΛΟΝ, Α. ΡΑΤΣΚΑΝ, Μηλιάν: Άλμωπίας: Σας έστειλα ήμερολόγιο. Οί τόμοι δένονται πρós 5.000 ό καθένας. με επίβάρυνσι 1.000 δραχ. γιά ταχυδρομικά. * Γ. ΝΤΡΟΥΚΑΝ καί Π. ΕΥΘΥΜΙΟΥ, Λαμίας: Εύχαριστώ γιά τό όπéρογο γράμμα σας. * ΚΩΝ. ΣΑΛΑΣΙΔΗΝ, Δραπετσώνα: Είναι άπόλυτος ανάγκη νά περάσης έ π ε ι υ γ ό ν τ ω σ από τά γραφεία μας. Λέκκα 23. * Δ. καί Γ. ΠΟΛΛΑΚΗΝ Κ. Πετράλωνα: Συγχαρητήρια γιά τή διάδοσί του περιόδικου. Φωτογραφία τών * Υπερανθρώπων θά πάρετε μαζί με τό τεύχος σας σέ λίγο. * Δ. ΚΑΛΟΘΕΤΟΝ, Πειραιά: Εύχαριστώ γιά τό γράμμα σου. Τά τεύχη έστάλησαν. * ΠΑΝ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΝ, Άθήνας: Εύχαριστώ γιά τίς ...ζητωκραυγές! * Κ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΝ, Άριδαίαν: * Έστειλα ήμερολόγιο. * ΡΟΒ. καί Μ. ΔΟΡΚΟΦΙΚΗΝ, Καλάμας: Μποάβο γιά τή διάδοσί του περιόδικου! * Ο Κοντοστούπης δέχεται τή μονομαχία. * ΧΡ. ΧΑΜΑΪΔΗΝ, Λάρι-

σαν: Σοῦ ἔστειλα τὸ τεύχος. Οἱ ὑποδείξεις σου θὰ ληφθοῦν ὀπ' ὀφιν. ✱ Ζ. ΠΡΑΤΣΙΝΗΝ, Νεάπολι: Εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἐνθουσιώδες γράμμα. Σοῦ ἔστειλα τὰ τεύχη. Ὁ Πλευρίδης θὰ λάβῃ τὰ τεύχη. Τοῦ τὰ ἔστειλα.

“Ὅσοι ἀναγνώστες μας τῶν Ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ Ἐξωτερικοῦ ἐπιθυμοῦν νὰ προμηθευτοῦν παρελθόντα τεύχη, μπε

ροῦν νὰ ἀπευθύνωνται στὰ τοπικὰ πρακτορεῖα ἐφημερίδων, ποὺ θὰ τὰ ζητοῦν ἀπὸ τὸ Πρακτορεῖο Ἀθηναϊκοῦ Τύπου.

Ἔτσι καὶ πιὸ γρήγορα θὰ ἐξυπηρετοῦνται καὶ τὰ τεύχη δὲ θὰ χάνονται στὸ ταχυδρομεῖο, ὅπως παραπονέονται πολλοί.

Τὸ τεύχος 46, ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχόμενη ἐβδομάδα, εἶναι κάτι ἐκπληκτικὸ σὲ σύλληψι, πλοκή, δράσι, περιπέτεια, προδοσία καὶ ἡρωϊσμό!

Ο ΕΧΘΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ καλὺτερα τεύχη ποὺ ἔχει θγάλει ὡς τώρα τὸ περιοδικό σας! Ὁ... Ὑπερκοντοστούπης θριαμβεῖ ο' αὐτὸ καί.. λιποθυμᾷ!

ΤΟ ΝΕΟ ΕΝΘΥΜΙΟ ΤΟΥ “ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΥ”

Ἡ ἐπιθυμία τῶν χιλιάδων ἀναγνωστῶν μας πραγματοποιεῖται ἐπιτέλους!

Μέσα σ’ ἓνα ἀπὸ τὰ προσεχῆ τεύχη τοῦ ἀγαπημένου σας περιοδικοῦ θὰ θρῆτε κατὰ τὴν ποῦ θὰ σᾶς εὐχαριστήσῃ πολύ!

Περιμένετε μὲ ἀνυπομονησίαν τὴ νέα αὐτὴ ἐκπληξὶς ποὺ σᾶς προσφέρει ἡ διεύθυνσις τοῦ «Υπερανθρώπου»!

Καθὼς βλέπετε, τὸ περιοδικό σας δὲν λογαριάζει οὔτε τὸν κόπο οὔτε τὰ ἐξόδα γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς ἀναγνώστες του!

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Έβδομαδιαίον Περιδικόν
Ηρωϊκῶν Περιπετειῶν

Τυπογραφεία: Γερμανοῦ Παλαιῶν
Πατρῶν 5 (Πλατεία Κλαυθμώνος)

Συνδρομαὶ Ἑσωτερικοῦ:

Ἑτησίᾳ δραχ. 110.000

Ἑξάμηνος δραχ. 55 000

Συνδρομαὶ Ἑσωτερικοῦ:

Ἑτησίᾳ δολλάρια 7

Ἑξάμηνος δολλάρια 4

Ἀριθ. 45 — ΔΡΑΧ. 2.000

Τὰ προηγούμενα τεύχη πωλοῦνται
στὰ προσωρινὰ γραφεῖα τοῦ «Υ-
περανθρώπου», ΛΕΚΚΑ 23 Ἀθῆναι
(Ἀνοικτὰ 8 1)2—1 καὶ 4 1)2
—7 πλὴν τοῦ ἀπογεύματος τοῦ
Σαββάτου).

Ἐμασμάτα καὶ ἐπιταγαί: Γεώρ-
γιον Γεωργιάδην, Σφιγγός 38
(Μακρυγιάννη) Ἀθῆναι

Ἀριθμὸς τηλεφῶν. 36-373

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ νόμῳ: Διευθυντής: ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΑ-
ΔΗΣ, Σφιγγός 38. Ἀρχισυντάκτης: ΣΤΕΛΙΟΣ ΑΝΕΜΟΥΔΟΥΡΑΣ, Λ.
Θησεως 323. Προϊστάμενος Τυπογραφείου: ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΥΡΔΑΚΗΣ,
Πέτρας 29.

ΡΑΔΙΟΤΕΧΝΙΚΟΝ ΚΕΝΤΡΟΝ

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΡΑΔΙΟΤΕΧΝΙΑΣ

ΔΙ' ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ

3η Σειρὰ ἐγγραφῶν 1—31 Μαρτίου

Μπορεῖτε νὰ σπουδάσετε Ραδιοτεχνίτης χωρὶς νὰ χα-
σομερᾶτε ἀπὸ τὴ δουλειά σας ἢ ἀπὸ τὸ Σχολεῖο σας.

Καταρτίζονται καὶ μορφώνονται πλήρως, θεωρητικὰ
καὶ πρακτικὰ, Ραδιοτεχνίτες ἐπαγγελματίες καὶ ἐρασιτέ-
χνες.

Διδάσκεται ὅλη ἡ ὕλη ἡ ἐγκεκριμένη ἀπὸ τὸ Ὑπουρ-
γεῖον Βιομηχανίας.

✱ Μάθετε αὐτὴ τὴ μοντέρνα τέχνη καὶ ἐπιστήμη μαζί,
γιὰ νὰ ἐξασφαλίσετε τὸ μέλλον σας. Τὰ ἔξοδα εἶναι πολὺ
λίγα.

✱ Ζητήστε τὸν Κανονισμὸ ὅπως. Γράψτε στὴ διεύθυνση:

ΡΑΔΙΟΤΕΧΝΙΚΟΝ ΚΕΝΤΡΟΝ

ΑΙΜΟΥ 12 — ΝΕΑ ΣΜΥΡΝΗ — ΑΘΗΝΑΙ

Ο ΚΑΝΤΟΣΕΡΟΥΠΗΣ

.....'οδοντογιατρός!

